Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 102 JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 30, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 30-го ТРАВНЯ 1997 р. Ч. 102 РІК CIV.

Україна і Грузія уклали військові домовлення

Тбілісі, Грузія. — Україна і Грузія підписали 27-го травня домовлення про поглиблення співпраці між збройними силами обох держав, повідомило агентство Ройтерс.

Міністри оборони Грузії і України, Вардіко Надібаїдзе і Олександер Кузьмук, поставили підписи під шістьма документами щодо зміцнення співробітництва між військово-повітряними силами і силами протиповітряної оборони. О. Кузьмук, який перебував в Тбілісі з дводенною візитою, сказав на пресконференції, що відносини між військовими командуваннями обох держав уже розвиваються.

Грузія потребує допомоги у відбудові її збройних сил, які ослабли в результаті етнічних і громадянських конфліктів. Певну допомогу надала їй уже в цьому Росія.

Після розвалу СССР Україна розвинула тісні взаємини з Грузією і Азербайджаном, які, як і вона, мають напружені стосунки з Росією.

А. Кузьмук також сказав, що Україна готується до підписання домовлення з НАТО і є активним учасником програми „Партнерство для миру". За його словами, Київ завжди готовий до встановлення дружніх і мирних зв'язків з сусідніми країнами.

Президент України зустрівся з промисловцями

Київ (УНІАР). — У п'ятницю, 23-го травня, Президент України Леонід Кучма прийняв керівників українського і російського союзів промисловців Анатолія Кінаха та Аркадія Вольського. Вони інформували Л. Кучму про перебіг та підсумки ділової зустрічі промисловців і підприємців України і Росії, що відбувалася в Харкові.

Ця зустріч зібрала понад 1,000 учасників, які, за словами А. Вольського, асоціювали її з підготовою до візити в Україну російського президента Бориса Єльцина. Підприємці двох країн підкреслили важливість якнайшвидшого підписання головного міждержавного українсько-російського договору. Учасники харківської зустрічі також відзначили необхідність повного виконання двосторонньої угоди щодо вільної торгівлі, яка передбачає однаковий рівень обкладення податками і зборами при пересуванні товарів.

А. Кінах і А. Вольський познайомили Президента Л. Кучму з текстом звернення українських і російських підприємців. У ньому, між іншим, є заклик поєднати ресурси для усунення наслідків чорнобильської трагедії, забезпечення енергетичної безпеки України і Росії, збереження науково-технічного потенціялу та ринків збуту.

ВИРІШЕНО СПРАВУ РОЗПОДІЛУ ЧОРНОМОРСЬКОЇ ФЛЬОТИ

Київ. — Прем'єр-міністри України і Росії у середу, 28-го травня, повідомили, що після кількарічних переговорів у політично напруженій атмосфері, вони підписали договір про розподіл Чорноморської фльоти колишнього Совєтського Союзу.

Згідно з договором, Росія свою частину Чорноморської фльоти на наступних 20 років стаціонуватиме у винаймленому від України порті Свастопіль, поряд з українською Чорноморською фльотою. Договір в Києві підписали від Росії прем'єр-міністер Віктор Черномирдін і від України прем'єр-міністер Павло Лазаренко.

Підписання цього договору також було зумовлене запланованими відвідинами до Києва з кінцем цього тижня російського президента Бориса Єльцина. Одначе мабуть найважливішою приниукою для Росії закінчити цю довготривалу суперечку про розподіл Чорноморської фльоти було рішення НАТО поширити своє членство серед країн Східньої Европи. Це впершу чергу спонукало Росію посилити свої намагання дружніх відносин з країнами колишнього СССР, а у випадку України — це просто стратегічний хід Росії запобігти ближчому зближенні України до НАТО.

Крім того, Росія з Україною має важливі економічні стосунки, а з тим і проблеми, котрі мають форму значного заборгування України перед Ґазпромом, російською державною монополією природнього газу.

Підписання цього договору зміцнить присутність Росії на Чорному морі, зокрема тепер, коли Москва турбується впливами Туреччини в цьому регіоні та її власними плянами проведення нафтопроводів з Центральної Азії до нового Чорноморського терміналу.

Обидва прем'єр-міністри відмовились покищо виявити яку винагороду отримуватиме Україна від Росії за винайм севастопільської пристані. Одначе обидві сторони вдоволені, що це спірне питання вдалося вкінці полагодити.

Україна, Польща і країни Балтії обговорили питання поширення НАТО

Таллін, Естонія. — Тут у вівторок, 27-го травня, відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми, президента Польщі Алєксандра Кваснєвського, президента Естонії Леннарта Мері, президента Латвії Гунтіса Ульманіса і президента Литви Альгірдаса Бразавскаса, які обговорили актуальні економічні і політичні питання, в тому числі й питання поширення НАТО на схід та ролю Росії в цьому процесі у світлі підписання угоди між НАТО і Росією.

Темами обговорення були і питання інтеграції в европейські установи, посилення регіональної політичної співпраці з Европейським союзом, розвиток дружніх і конструктивних відносин із сусідніми державами, що привело б до стабільности і процвітання демократії й економіки в їх державах і в Европі.

Учасники зустрічі оприлюднили спільне комюніке, у якому висловили задоволення успішним підписанням у Парижі угоди між НАТО і Росією. На їх думку, підписаний документ зміцнює взаємне довір'я, безпеку і стабільність в евроатлантичному регіоні. Автори спільного документу наголосили, що подібну угоду необхідно підписати і між НАТО та Україною. Учасники таллінської зустрічі вважають, що така угода стала б одним із ключових факторів зміцнення стабільности в Европі та що без угоди Росії з НАТО Україна не ставила б так принципово питання про необхідність угоди між Україною і НАТО. У заяві наголошено, що кожна з країн *повинна мати право сама* обирати засоби забезпечення власної безпеки.

Президенти України, Польщі, Естонії Латвії та Литви вважають, що НАТО має бути організацією, відкритою для всіх держав, які хочуть до неї вступити. Учасники зустрічі в Таллінні висловили підтримку співпраці в рамках програми "Партнерство для миру".

Заяву Б. Єльцина про неприпустимість вступу до НАТО країн колишнього СССР лідери п'ятьох держав коментували порізному. Наприклад, Л. Кучма зазначив, що Б. Єльцин мав на це право. А. Кваснєвський висловив певність, що НАТО все ж буде поширюватися. Керівники п'ятьох держав у Таллінні висловили стурбованість ситуацією в Білорусі, але водночас — за необхідність продовження діялогу з її керівництвом.

В. Черномирдін стурбований „дискримінацією" російської мови в Україні

Москва. — 27-го травня, за день до своєї поїздки до Києва, прем'єр-міністер Росії Віктор Черномирдін звинуватив Україну в дискримінації проти російської мови на своїй території, повідомили засоби масової інформації.

Виступаючи перед журналістами, В. Черномирдін сказав, що Москва стурбована політикою *України, спрямованою на все* більше обмеження і навіть витіснення російської мови і культури з „державного і інтелектуального життя".

Готуючись до своєї одноденної візити в Україну, під час якої В. Черномирдін мав підготувати поїздку президента Бориса Єльцина, заплянованої на 30-31-го травня, російський прем'єр сказав, що росіяни в Україні нарікають на місцеві органи влади за обмеження їхніх „законних прав і свобід".

Однак саме українці на своїй рідній землі потребують захисту своїх мовних прав, адже російська мова знаходиться в Україні у привілейованому стані. Незважаючи на те, що росіян в Україні тільки 22 відс., у містах на сході переважає російська мова. До численних російських шкіл ходять не тільки діти етнічних росіян, але й українців. Російськомовна преса процвітає, в той час як тиражі україномовних видань зменшуються *через брак грошей. Росіяни* в Україні можуть слухати російські радіопередачі і переглядати російські телепрограми. Навіть деякі депутати в парляменті послуговуються російською мовою.

Українські урядовці не раз відкидали твердження про дискримінацію російської мови, зауважуючи, що таким сприятливим культурним середовищем, яке мають росіяни в Україні, не можуть часто похвалитися самі українці на рідній землі. Українці ж в Росії мають ще менше можливостей для задоволення своїх національних прав.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ПОЧЕСНІ ГРАМОТИ СЛАВУТИЧА

КИЇВ. — У Верховній Раді України відбулися врочистості, присвячені 10-ій річниці заснування міста Славутич. Виконуючи рішення Міської Ради, посадник міста Володимир Удовиченко вручив почесні грамоти Славутича групі українських парляментаристів. У числі нагороджених — голова Верховної Ради Олександер Мороз, голова Комітету з питань чорнобильської катастрофи Володимир Яценко, голова Комітету з питань ядерної політики та ядерної безпеки Михайло Павловський і голова підкомітету Верховної Ради з питань чорнобильської катастрофи Іван Кірімов. Дякуючи, О. Мороз відзначив, що "це дуже висока нагорода, бо це нагорода від людей, обпалених чорнобильським лихом". За словами голови парляменту, ця нагорода вартісніша від багатьох орденів і президентських відзнак.

ДЕПУТАТСЬКІ ЗАПИТИ

КИЇВ. — На черговій сесії Верховної Ради України 228 депутатів підтримали запит члена Комітету з питань законности і правопорядку генерал-полковника міліції Валентина Недригайла (МДГ) до генерального прокурора з вимогою проведення перевірки та надання юридичних і процесуальних висновків щодо фактів тиску на парляментаристів з метою примусити їх підписати вимогу на усунення О. Мороза з посту голови парляменту. Підтримано також запит позафракційного депутата Степана Хмари до голови Державної митної служби Ігоря Деркача з приводу призначення на пост заступника голови Львівської обласної митної служби колишнього голови Львівської Обласної Ради і Львівської обласної державної адміністрації Миколи Гориня.

О.МОРОЗ ПРИЙНЯВ ДЕЛЕГАЦІЮ НІМЕЧЧИНИ

КИЇВ. — Голова Верховної Ради Олександер Мороз зустрівся з уповноваженим уряду Німеччини з питань переселенців Горстом Ваффеншмідтом, який прибув в Україну за дорученням канцлера Гельмута Коля. У зустрічі взяли участь з української сторони суддя Ради Европи, голова комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних відносин Володимир Буткевич, керівник української депутатської групи міжпарляментарних зв'язків з Німеччиною Тарас Кияк і представник німецької національної меншини, голова підкомітету Верховної Ради України з питань економічної політики Георгій Мосер. Мета візити Г. Ваффеншмідта — перевірка виконання зобов'язань, даних українською стороною канцлерові Г. Колеві щодо забезпечення прав німецької національної меншини в Україні, а також перевірка вирішення проблем депортованих народів, зокрема німців. За словами О. Мороза, питання депортованих народів контролює держава, частинно їх врегульовано чинним законодавством, але, оскільки рішення про повернення депортованих народів приймалося ще за часів СССР, то сьогодні цей тягар ліг виключно на Україну, "бо інші суб'єкти колишнього СССР мало зважають на ці обставини". О. Мороз порадив, щоб керівники Німеччини на переговорах з президентом Росії Борисом Єльциним порушили питання допомоги німцям, які з Росії переселяються в Україну. Українська сторона поінформувала, що до кінця 1997 року для Німецької Лютеранської Церкви буде виділено приміщення на території Києво-Печерської Лаври.

ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма видав розпорядження щодо відзначення 1-го червня Дня Захисту Дітей. Кабінетові Міністрів України та урядові Автономної Республіки Крим, Київській та Севастопільській державним адміністраціям доручено забезпечити належну організацію і проведення Міжнародного дня захисту дітей 1-го червня 1997 року. На цей день заплановано концерти, вистави, конкурси з участю професійних і дитячих колективів та окремих виконавців, виступи і презентації творів діячів культури і мистецтв. Президент України розпорядився погасити борги малозабезпеченим родинам, дітям-сиротам і дітям-інвалідам.

СТВОРЕНО РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

ПЕРВОМАЙСЬКЕ, ЛУГАНЩИНА. — Тут на шахті ім. Менжинського вже 15 днів не підіймаються на поверхню 11 шахтарів. Вони вимагають погашення заборгованности із зарплатні, негайної ліквідації двох пожеж, які охопили близько 2,000 метрів забою. У місті створено "Революційний комітет", який протестує проти затримки заробітків. Родини шахтарів, які майже рік не отримували зарплатні, заблокували міську державну адміністрацію Первомайського та приміщення місцевого Ощадного банку. За словами представника Незалежної Профспілки Гірників України (НПГУ) Михайла Волинця, учасники вимагають звільнення Владислава Вородівського з посту генерального директора об'єднання "Краснодонвугілля".

В. Мусіяка знайомить з плянами парляменту

Київ (УНІАР). — Тут у приміщенні Верховної Ради України відбулася пресова конференція, на якій виступив заступник голови парляменту Віктор Мусіяка. Він розповів, що на розгляд парляменту вноситься 15 законопроєктів такої ваги, що кожний треба ухвалити обов'язково.

В економічному бльоці найважливішим є законопроєкт про природні монополії. Цей проєкт дуже суперечливий, оскільки навіть саме визначення природних монополій зроблено нечітко. На думку В. Мусіяки, "природні монополії — це не стан ринку, а суб'єкт ринку". Проєкт закону про націоналізацію майна є у двох варіянтах: один внесла Наталія Вітренко, а другий — Олександер Кожушко.

З податковими та бюджетними законопроєктами В. Мусіяка передбачає ще багато комплікацій тому рекомендує вводити ці закони не з 1-го липня цього року, а з 1-го січня 1998 року.

Парлямент розгляне також проєкт нового цивільного кодексу і законопроєкти про місцеве самоврядування та вибори народних депутатів.

На запитаття чому пар-

(Закінчення на стор. 3)

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНСОЮЗУ ВІДБУВ ЗВИЧАЙНІ НАРАДИ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Тут у понеділок, 3-го березня, в Головній Канцелярії УНСоюзу відбулися звичайні наради Екзекутивного Комітету УНСоюзу, під час яких зроблено підсумки з минулорічної діяльности, обговорено справу висилки „Свободи", продаж будинку і закуп нового та процес злуки з Українською Народною Помічю та Українським Братським Союзом.

У нарадах, якими проводила предсідник Уляна Дячук, крім неї взяли участь: заступник предсідника д-р Нестор Олесницький, директор для Канади д-р Петро Саварин, заступниця предсідника Аня Дидик-Петренко, секретар Марта Лиско, касир Олександер Благітка і голова Контрольної Комісії Степан Гавриш, як рівнож головні редактори „Свободи і „Українського Тижневика", які звітують про перебіг нарад у виданнях УНС.

Після прийняття порядку нарад та протоколу з попередніх нарад, звітування започаткував касир О. Благітка.

Звіт О. Благітки

О. Благітка на початку повідомив, що признані активи УНС становлять 67,768,351 дол., що є на 7,766,879 дол. менше, як у тому самому часі минулого року. Це є вислідом листа отриманого в жовтні 1996 року від нюджерзького Департаменту банкінництва і забезпечення, котрий обговорювано на попередньому засіданні Головного Уряду та чергового листа з дати 14-го січня ц. р. Департамент забезпечення погрожував, що не признає повної суми 13 млн. позички УНС для Корпорації Дому УНС з уваги на інвестиційні обмеження законів у Н. Дж.

Щоб запобігти такій можливості, після консультації з актуарієм та сторонніми книговодами, УНС і Корпорація Дому УНС рішили відтягнути з суми позички нагромаджений на день 31-го грудня 1996 року дефіцит корпорації, який становив пасиви у книжках УНС в сумі 7,357,488 дол. Ця трансакція була й причиною зменшення признаного майна УНС з кінцем 1996 року. Касир повідомив, що чистий дохід з продажу усіх забезпечень УНС є 989,322 дол., що у порівнянні з минулорічною сумою 1,246,711 дол., зменшилось на 257, 389 дол., а причиною цього стану є драстичне зменшення продажу пенсійних грамот з 1,628,739 дол. минулого року до 490,084 дол. цього року. Позитивним є те, що приріст з вкладок збільшився на 713,667 дол., що сталося в результаті впровадження можливості набути грамоти з одноразовою вкладкою для членів з виплаченим забезпеченням, започаткованих секретарем М. Лиско ще у вересні 1995 року.

Крім того, касир підкреслив, що УНС успішно

(Закінчення на стор. 5)

У СВІТІ

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПОПЕРЕДЖЕННЯ нової влади Конго, активісти опозиції заявили у вівторок, 27-го травня, що вони таки вийдуть на вулиці Кіншаси з протестаційним маршем проти президента Лаврента Кабілі. Організатори запланованого протестаційного маршу твердять, що в цьому короткому часі при владі Л. Кабіля показався таким же диктатором, як і його попередник Мобуту Сесе Секо. „Вони твердять, що є нашими визволителями, але насправді виглядає якби нас перенесли з одної тюремної камери до іншої", твердить Реймонд Кагунгу Ммемба, провідник молодечого руху опозиції Спілки за демократію та соціяльний прогрес.

У ВІВТОРОК, 27-ГО ТРАВНЯ, новообраний іранський президент Мохаммед Хатамі, виступаючи вперше перед репортерами засобів масової інформації заявив, що ЗСА є винними у поганих взаємовідносинах між їхніми країнами. Він твердить, що ЗСА дальше провадять свою ворожу політику проти Ірану і „завжди відносилися вороже до нашої революції" тому немає підстав для того, щоб відносини поліпшилися. Він уважає, що ЗСА досі бажають зла іранській незалежності та національним прагненням. З цього видно, що погляди новообраного президента не різняться надто від поглядів його попередника, коли мова про взаємовідносини між Іраном і ЗСА.

ДАУДА КУТТАБА, ПЕЛЕСТИНСЬКОГО журналіста, якого тому тиждень палестинські власті затримали, як виявляється за те, що Ясірові Арафатові не подобались його репортажі про засідання Палестинського законодавчої ради, був звільнений у вівторок, 27-го травня. Залишаючи поліційну станцію і Рамалля на західньому березі ріки Йордан Д. Куттаб сказав, що далі буде працювати як досі. Крім того він зазначив, що впродовж його одинтижневого ув'язнення ніхто йому не сказав чому його затримано, на як довго і що було причиною.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 27-ГО ТРАВНЯ, пізним пополуднем центральну частину стейту Тексас навістила сильна весняна буря, котра вирізнилася сильними торнадо, котрі зруйнували в околиці кілька містечок і убили понад 32 особи та поранили багато більше. Найбільш потерпіло невелике фармерське містечко Джарреллl, 38 миль на південь від Остину, столиці стейту, де загинуло 30 осіб і зруйновано цілий ряд мешканевих будинків.

ВЕЛИКОЮ НЕСПОДІВАНКОЮ для багатьох політиків і загальної громадськости було повідомлення Сузан Молінарі про те, що вона резиґнує цього літа з Конгресу та працюватиме диктором ранньої суботньої програми новин телевізійної мережі Сі-Бі-Ес. Несподіванкою це повідомлення було тому, що С. Молінарі уважається одною з більш талановитих і активних молодих політиків Республіканської партії. Одначе посадник Ню Йорку Рудолф Джуліяні сказав, що причиною цього рішення є бажання С. Молінарі присвятити більше часу її дочці-немовляті. Її резиґнація, котра увійде в життя вже 1-го серпня, на думку аналітиків може послабити республіканську спадкоємчу політичну владу її родини у Статен Айленді.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ПЕНТАҐОНУ стверджують, що листа кандидатів на становище керівника штабу американських збройних сил на місце генерала Джана Шалікашвіллі вже дійшла тільки до кількох кандидатур. Серед пропонованих є генерал летунства Джозеф Ролстон, теперішній заступник шефа штабу і вибранця ген. Дж. Шалікашвіллі, також генерал морської піхоти Джан Шіган, який керував успішно акцією американських збройних сил в Гаїті 1994 року та є гострим критиком існуючого військового бюрократизму. Секретар Департаменту оборони Вілліям Коген мусить вирішити цю справу вже цими днями, бо ген. Дж. Шалікашвілі, котрий займав це становище від 1993 року, відходить на пенсію 30-го вересня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.
Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200
Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com
Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Головний редактор: Зенон Снилик
Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

А нас там не було

В травні відбулося на славному Елліс Айленді торжество відзначення почесними медалями 100 громадян ЗСА, що походять із різних етнічних груп, які в американській спільноті відзначилися своїм вкладом праці та знанням. Як читаємо у запрошенні, що наспіло на цю церемонію, організація, яка складається з різних національних груп, від 1986 року рік-річно переводить відзначення тих осіб, що своєю працею, як і своїм досвідом, причинилися до зміцнення етнічної мозаїки, якою є ЗСА. Досі таке відзначення отримало 700 осіб, між ними такі, що здобули після приїзду американське громадянство, як також тут народжені. Тим разом поміж соткою нагороджених був Президент ЗСА Билл Клінтон, а з ним такі визначні громадяни як головний суддя стейту Ню Йорку Деннис Вакко, численні президенти великих підприємств, визначні лікарі, священики та інші.

Переглядаємо з цікавістю довгий список нагороджених, біля яких є опис посту, що його вони займають, але також якого вони походження. І яке наше здивування, коли у списку знаходимо аж 12 осіб російського походження, троє польського, є словацького, мадярського, румунського, але немає ані одного українського походження.

Як це так? Чи немає між українцями в ЗСА ніодної особи, щоб була гідна, поруч тих усіх росіян з призвіщами Апфельбавм, Бекмен чи Фредкін, станути на репрезентацію української громади?

Цікаво, яка того причина? Чи в українській спільноті, де вже тепер є стільки високопоставлених професійних осіб, ніхто, але то ніхто, не може дорівняти тій сотці, що була відзначена?

Якось ніяк не пригадуємо, щоб і минулими роками хтось із наших громадян дійшов до такої чести, і в давніх річниках нашого щоденника не знаходимо ніякої згадки про таку подію, а це, як бачимо, вже повних десять років відбувається таке торжество. Знаємо добре, що наша етнічна група не є менша, від, наприклад, словацької, румунської чи литовської, і тому дивує, що, коли саме із цих груп були в тому році нагороджені, не було місця на українця.

Коли переглядаємо історію нашої іміграції, то знаємо добре, що її початок дала селянська верства бідних наших „майнерів", що тут шукали заробітку, щоб відтак часто повертатися домів з великої туги за рідною землею. Але з часом змінився характер нашої іміграції, змінилося також її перебування тут, вже із думкою залишатися назавжди та дати своїм дітям краще життя і кращу освіту.

Зовсім інакший характер мала третя хвиля іміґрації після Другої світової війни, яка кинула на другу сторону океану цілу хвилю інтеліґенції, що була змушена покидати Европу із-за політичних причин. Саме вони, як і діти та внуки перших українських поселенців, створили цілий прошарок вишколених, матеріяльно забезпечених професіоналів, що досі за півсторіччя дали вже помітний вклад в американське життя, зокрема в технічне та наукове, і визначилися у багатьох ділянках як передові фахівці.

Отож тим більше разить відсутність українських представників у довгій листі тих, які, на думку організації „НЕКО", заслужили на вирізнення за свій вклад в життя країни, яку вибрали за свою другу батьківщину.

Належить, отже, добре слідкувати за тією акцією, яка напевно буде незабаром підбирати кандидатів на вирізнення у 1998 році. Треба нам доконче упімнутися за свої права — за права українських іміґрантів, що дали стільки визначних одиниць на кожному відтинку активного життя ЗСА.

Любов Дмитришин-Часто

* * *

„Як приїду до Краю, —
Серед зелен-розмаю
Упаду на покоси,
Розпадуся на роси...

Побіжу потічком
Між зеленим лужком,
Й над горою Парашкою
Покружляю я пташкою.

Буду зіркою в небі,
Щоб краянам в потребі
Присвітити в негоді
При кожній нагоді.

Я — камінчик в дорозі,
Я — луною — в тривозі
В колосочку — зерниною,
У підліску — калиною...

Над цвинтарною тишею
Вітер липи колише.
Я ж над Тата могилою —
Незабудькою синьою...

М. Мельник

ПРО ДЕЯКІ ІМПЕРСЬКІ ПОТЯГНЕННЯ РОСІЇ

В ділянці закордонної політики Росії старі звички так скоро не помруть. Бо хто ж сьогодні керує Росією? Приблизно ті самі люди, що нею керували за червоних царів. Перед тим вони не розбудовували імперії. Вони поширювали комунізм. Під сучасну пору справи ті стали більш складними.

До Першої світової війни поневолювання чужих країн з допомогою військових акцій не вимагало ніякого виправдання, бо всі це робили. Сьогодні це вже не так легко. Сьогодні існує уже щось на зразок світової публічної опінії. Наприклад, коли в 1989 році ЗСА вислали військо до Панами, тоді вони ніякої, навіть моральної, підтримки від своїх альянтів не дістали. Та коли в 1991 році Америка вирішила піти війною на Ірак, тоді це була принаймні формально широко закроєна інтернаціональна воєнна коаліція. Маємо теж цілий ряд випадків, де Об'єднані Нації, або коаліції держав, накладають економічні санкції на держави, які погано поводяться або зі своїми підданими, або зі своїми сусідами, або з обома нараз.

Росіяни починають поволі звертати увагу на світову публічну опінію і тому у своїх імперських потягненнях вживають різних пропаґандивних, тактичних чи таємних засобів і хитрощів для того, щоб ту опінію впровадити в блуд, або щоб свої потягнення і заходи перед нею виправдати чи приховати. Одну методу вони, мабуть, люблять найбільше з усіх. В країні, яку вони хочуть собі підкорити, вони організують або роздувають етнічні, релігійні чи політичні конфлікти, і тоді посилають туди і зброю і людей, і так звані „миротворчі" військові відділи (що їх згодом не так легко позбутись).

Чечню росіяни спочатку представляли як свою споконвічну територію, та остаточно нічого з того не вийшло і публічна опінія їхні акції там засудила.

В Таджикістані в 1991 році відбулися перші демократичні вибори. Створився коаліційний уряд який вирішив, що Таджикістан не буде сателітом Росії. У відповідь на те росіяни знайшли собі етнічну групу, наставлену вороже до уряду, післали туди своїх офіцерів і зброю і створили щось на подобу повстанської армії, яку в досить безличний спосіб назвали „Народним фронтом". У той спосіб вони теж створили нагоду для того, щоб туди вислати біля 6,000 вояків, які начебто мали бути „миротворчою" збройною силою.

Азербайджан — дуже важна країна з огляду на величезну кількість покладів нафти і на суші і на дні Каспійського моря. Росія наполягала на тому, щоб нафтопровід ішов з Баку (через Чечню) до Новоросійська. (Той нафтопровід буде готовий при кінці цього року). Грузія хотіла, щоб нафтопровід ішов через її територію до чорноморського порту Супса. (Він буде готовий при кінці 1998-го року). В інтересі Туреччини та цілого ряду західніх корпорацій було б, щоб нафтопровід ішов (по можливості через Вірменію) до великого середземноморського порту Сейган. Про ту можливість Азербайджан уже домовився з Туреччиною та кількома західніми корпораціями. Цілком не дивно, що в такого роду економічній ситуації Росія пробувала за всяку ціну здобути вирішальний політичний вплив в Азербайджані. Не дуже так давно Росія постачала Азербайджанові зброю. Азербайджан потребував зброю з огляду на конфлікт з Вірменією на тлі території (з мішаним населенням) Нагорно-Карабах... Та тодішній уряд Азербайджану волів в'язатись радше з Туреччиною, чим з Росією.

Коли в жовтні 1993 року прийшов до влади Гайдар Алієв, росіяни „підскакували з радости". За часів СССР Алієв був шефом КҐБ в Азербайджані як теж і віцепрезидентом і членом Політбюро СССР. Та в тому випадку росіяни сильно розчарувались. Алієв не дозволив на відкриття навіть найменшої військової бази і почав заходи для того, щоб усунути зі своєї території встановлені там ще Червоною армією підслухові станції. Внаслідок того всього і завдяки інтервенції росіян воєнний конфлікт між Вірменією і Азербайджаном посилився. А в тому конфлікті впливи росіян немалі, тому що між 1994-им і 1996 роком Росія доставила до малої Вірменії зброю вартости понад одного більйона долярів. До цієї зброї вони включили 32 так звані „Скад Б" вогнепальні ракети. Маючи ці ракети у своїй посілості, прем'єр-міністер Вірменії почав погрожувати, що він подбає про те, щоб ані одна крапля нафти не залишила Азербайджану.

В Грузії мали місце воєнні конфлікти на етнічному тлі. Особливо загрозливим був збройний конфлікт з Абхазією. Коли уряд Грузії настрашився, що може війну програти, тоді в лютому 1994 року підписав договір з Росією, дозволяючи їй на три військові бази в заміну за зброю і вишкіл вояків.

Для всіх цих політичних махінацій Росія потребувала більшу військову силу на південних кордонах. Вона цю силу збільшила до тієї міри, що багато політиків на Заході починають тим непокоїтись. Пригадаймо, що в 1990 році країни НАТО і країни Варшавського Пакту підписали договір про максимальні військові концентрації в різних полосах тих країн. Цей договір Росія просто іґнорує. Бачите, коли це вигідно для Росії, тоді росіяни твердять, що Росія є спадкоємцем СССР, та в цьому випадку вони кажуть, що з розвалом СССР — договір перестав бути чинним.

Такого роду імперські потягнення Росії приваблюють увагу щораз більшої кількости політиків Заходу. Важним фактором тут є великі корпорації Заходу, які попідписували цілий ряд договорів відносно експлуатації нафти і ґазу.

Україна підтримує приязні зв'язки з переважною більшістю цих країн. На ті зв'язки росіяни дивляться кривим оком. Дехто з них навіть формально підозрює, що, наприклад, зв'язки між Україною, Туреччиною, Азербайджаном, Узбекістаном і Грузією йдуть у напрямі близького союзу, який зменшив би вплив Росії у тій частині світу. Можна також завважити, що багатьом політикам (і корпораціям) на Заході такого роду політика України (ну і Туреччини) видається корисною.

Василь Сокіл

Заклик до єднання

Президент України Леонід Кучма видав розпорядження щодо проведення в 1997 році другого Світового форуму українців. Форум має відбутися 21-24-го серпня цього року в Києві.

Відбулося перше засідання Організаційного комітету. За інформацією „Літературної України", його голова віце-прем'єр кабінету міністрів України Василь Дурдинець, відкриваючи засідання, підкреслив, що цьому зібранню надається особливого значення. Тепер, як ніколи, — сказав він, — належить об'єднати українство всього світу навколо суверенної України, піднести її ролю і значення в колі світової співдружности народів. Треба все зробити для того, щоб світ знав про Україну, про її миролюбну зовнішню політику, — це одне з завдань наступного форуму.

Завдання, дійсно, важливі, і від виконання їх можна буде зробити оцінку праці цього форуму. Про це слід подбати. Власне про це у своєму виступі на цьому засіданні фактичний представник Президента України Василь Кремень нагадав: „Важливо чітко зформулювати концепцію форуму, його мету і завдання, — тобто, що ми можемо зробити для консолідації українців у світі".

Одним з важливих елементів концепції має стати вироблення нових принципів не так взаємин, як співпраці з діяспорою. У виступах інших членів комітету ця тема існувала. Склалося добре враження, що сьогодні помилки Першого форуму будуть враховані, щоб на цьому форумі взяти, так би мовити, на озброєння силу і можливості діяспори. В. Кремень сказав навіть так: „Те, що покищо не може зробити молода держава, може українство у світі".

Пригадаймо початок засідань Першого форуму 1992 року. Як учасник його, повторю, що після вступного слова тодішнього Президента Леоніда Кравчука Іван Дзюба сказав: „Сьогоднішній день знаменує кінець того, коли українці були роз'єднані не тільки кордонами, а й взаємним незнанням, підозрами, навіть ворогуванням, і нової доби, коли ми можемо разом формувати свої політичні, життєві, культурні орієнтири, спільно працювати для створення нового образу України".

На превеликий жаль, не пощастило тоді зформувати напрямні, щоб спільно працювати для створення нового образу України. Більше того, діяспора тоді дістала чимало образ. Прагнення спільно формувати ті орієнтири Президент Кравчук оцінив як втручання не в свої справи, а таким дорадникам погрожував висилкою з України...

Бачте, минуло „всього" п'ять років, як на засіданні Організаційного комітету Другого форуму лунають ті ж чудові побажання, виголошені І. Дзюбою, — разом формувати напрямні, спільно працювати в ім'я України.

Чим же цього разу закінчиться?

Загадково зазвучала фраза, висловлена авторитетною особою штабу Президента Леоніда Кучми В. Кременя: „Не можна допустити, щоб на Форум приїхали судді української державности".

Якщо це розуміти як головний елемент концепції Форуму, то слід поцікавитися, кого має на увазі В. Кремень. Звідки ці судді можуть приїхати? З діяспори? Думаю, місцевих суддів не допустять... Та вони, хто зна, чи захочуть самі туди приїхати. Їм досить парляментарної трибуни.

На засіданні Комітету мовилося й про інші заходи у зв'язку з проведенням Форуму. Микола Жулинський запропонував улаштувати виставку продукції, яку нині виробляє Україна. Заступник голови Комітету Володимир Євтух наголосив на необхідності видати за державний кошт тритомник „Українці", підготовлений Інститутом фольклору, мистецтвознавства та етнології ім. М. Рильського. Голова Української Світової Координаційної Ради Іван Драч порушив питання про запровадження почесного громадянства України.

Діяспора не повинна прийняти як комплімент слова В. Кременя, — що вона може більше, ніж держава, зробити для престижу України у світі.

Дипломатія України не приховує, що їй у цьому заважає і шкодить чимало, так би мовити, негаразди у внутрішній політиці, однак діяспора, якій це шкодить не в меншій мірі, не здатна зробити те, що неодмінно повинна зробити держава. Не секрет, що престижеві України в світі шкодять такі негаразди, як масова корупція, повільний хід реформ, загальмованих парляментом , відсутність нормальної інвестиційної політики, русифікаційний процес, податкова безсистемність, господарська безконтрольність. Напевно про це слід не лише говорити, а й подати урядові та Верховній Раді немало категоричних вимог. В даному разі діяспора може перекомендувати слушні побажання, не боячись, що їй скажуть: „Не лізьте не в свої справи..."

Щодо пропозиції виставки української продукції, про що говорилося на засіданні Комітету, діяспорним організаціям конче необхідно показати і свою продукцію. Саме ту продукцію, яка довгі роки пропаґувала в світі ролю і значення України. Адже багато чого цінного є показати таким діяспорним організаціям, як УВАН, Наукове Товариство ім. Шевченка, Світовий Конґрес Українців, українознавчі судії в американських, канадських, австралійських університетах, Канадський Інститут Українознавчих Студій, Фундація Українознавчих Студій Австралії та ще чимало інших. На форумі слід показати виставку виданих у діяспорі книжок про Україну іншими мовами. Український читач напевне з інтересом побачить те, чого не могла робити сама Україна.

Пропозиція встановити звання почесного громадянина України потребує докладного уточнення. Що це має бути? Якщо заслужить діяспорний діяч, — це лише значок пошани чи повне право громадянства?

Найвагомішим здобутком другого Світового форуму українців нехай буде дійсне, напорушне єднання українців. Насамперед, у самій Україні. Єднання навколо суверенної держави в процесі утвердження України в світі.

Діяспора готова до цього.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Галина Колесса

В УІА відбулися виставка ікон з концертом української музики

Від 5-го до 17-го травня ц.р. в Українському Інституті Америки в Ню Йорку пройшла виставка ікон сучасних українських та грецьких мистців п. н. „Ікони-скарби — від Візантії до Київської Русі (України)". Виставку влаштували Український Інститут Америки спільно з Гелленським культурним центром Грецької Православної Архидієцезії, а спонукало їх до цієї акції надхнення, викликане величавою виставкою „Слава Візантії", яка в даний час проходить у Метрополітальному Музеї Ню Йорку.

В експозиції виставки ікон в УІА були представлені 64 праці 14-ох мистців сьогодення: українців С. Гординського, А. Гуменюка, М. Зубаря, Ю. Козака, Б. і С. Макаренків, Р. Марковича, Л. П'ясецької, С. Стойко, С. Сурмач-Миллз, Г. Титли, греків Дж. Філіппакіса, Л. Маноса та К. Пиларіноса. Експозицію також поповнили ікони з ґалерії Х. Камінської-Гентиш, з приватних колекцій Госе й Іки Касанови та Ірини Гаєцької; деякі з останніх — твори невідомих старовинних авторів.

5-го травня з нагоди відкриття виставки в УІА відбувся мистецький вечір. Вітальня розмістила крамницю, в якій можна було оглянути і придбати біжутерію з елементами ікон епохи пілігримів (автор — Маша Арчер, донька славного скульптора Віктора Мухіна, яка походить з України), а також ікони та мистецькі вироби з приватних колекцій Хризанти Гентиш й Ірини Гаєцької. В концертовій залі висвітлювалися прозірки ікон авторства кінорежисера і продюсера Славка Новицького.

Формального відкриття виставки із вступним словом мистецтвознавця не було. Головним акцентом вечора став концерт української музики з різноманітною програмою і виконавцями. Слухачам була представлена скрипкова, фортепіянова, вокальна музика і твори для струнного квартету.

Скрипкова соната До мажор М. Березовського прозвучала у виконанні Юрія Мазуркевича, партію фортепіяно виконав Володимир Винницький. Якості музики відповідало благородство виконання, поєднане з бездоганним відчуттям стилю. Вокальні твори українських композиторів різних епох включали композиції С. Гулака-Артемовського, М. Лисенка, М. Кропивницького, В. Барвінського, Б. Лятошинського, І. Соневицького та М. Скорика у виконанні Олександри Грабової (сопрано), Оксани Кровицької (сопрано), тенора Романа Цимбали та баритона Олега Чмиря. Слухачі були захоплені чистотою голосу О. Грабової, величавістю виконання і могутністю звучання голосу О. Кровицької, артистичним драматизмом О. Чмиря та музикальністю Р. Цимбали (який того вечора через стан здоров'я не зміг виступити в повну силу своїх можливостей).

Піяніст Володимир Винницький брав участь у концерті і як соліст, і як виконавець партії фортепіяно із солістами. У сольовому виступі він представив слухачам прекрасну Фортепіянову сонату До мажор Д. Бортнянського, яку виконав віртуозно та артистично.

Твори М. Скорика та М. Леонтовича в обробці А. Філіпенка виконав Струнний квартет ім. Леонтовича (у складі — Ю. Мазуркевич, Ю. Харенко — І й ІІ скрипка, Б. Дев'ятов — віоля та В. Пантелеєв — віольончеля). Завершився концерт Дуетом Оксани та Андрія з опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського у виконанні О. Кровицької та Р. Цимбали.

Слід відзначити, що в Інституті давно не відбувалося концертів виключно української музики. Авторка цих рядків ні в чому не применшує значення творчости велетнів світової музики інших національностей, але все ж вважає, що така вагома інституція, як Український Інститут Америки, повинна що деякий час влаштовувати вечори нашої національної музики. Тож концерт, про який мова, задоволив багаторічні очікування багатьох з нас. Це ж можна сказати і про мистецький рівень вечора, про що свідчила захоплена реакція публіки. Програма була вміло підібрана і скомпонована, в чому слід віддати належне знову ж В. Винницькому, організаторові концерту.

Впровадженням до вечора стало слово президента УІА Володимира Баранецького, в якому він, між іншим, привітав присутніх шановних гостей — о. протопресвітера В. Базилевського й о. Романа Тарнавського з української православної ка-

(Закінчення на стор. 3)



Промовляє президент УІА В. Баранецький.



Деякі з учасників концерту (справа): О. Чмир, В. Винницький, О. Кровицька та Р. Цимбала (фото Г. Колесси).

Т. Шмаґала, мол., очолив Окружний Комітет УНС в Клівленді

В суботу, 12-го квітня ц. р., в залі церкви св. Покрови в Пармі, Огайо, відбулися Річні загальні збори Окружного Комітету УНС стейту Огайо. В зборах взяла участь головний предсідник Уляна Дячук, члени Управи Окружного Комітету голова мгр Василь Ліщинецький, секретар Тарас Шмагала, мол., голови і секретарі відділів. Касир д-р З. Голубець був перешкоджений і в зборах участи не міг взяти. За президіяльним столом засіли предсідник У. Дячук, В. Ліщинецький і секретар та радний Т. Шмагала, мол.



Т. Шмаґала, мол.

Збори відкрив голова В. Ліщинецький привітом предсідника і присутніх секретарів відділів. Після вибору Президії зборів, яку очолив В. Ліщинецький, порядок нарад зборів був прийнятий так, як запропонований. Протокол з попередніх зборів не був відчитаний з причини відсутности, тому збори приступили до звітів членів Управи. В. Ліщинецький, звітуючи за управу, сказав: управа тісно співпрацювала з професійним продавцем забезпечення М. Смит, секретарями відділів і полагоджували спірні справи між власниками грамот і секретарями. На балянсі банкового конта комітету знаходиться 2,000 дол. в рубриці видатків — 100 дол. членська вкладка до УККА. Т. Шмагала, мол., секретар Окружного комітету, брав участь в нарадах Управи, нарадах Головного Уряду, а рік раніше працював для правничої фірми в Києві.

Нову Управу обрано в складі: голова Т. Шмагала, мол., д-р З. Голубець, заступник голови і касир, і Р. Якубович, секретар. В. Ліщинецький свою кандидатуру на голову комітету зняв. Контрольну комісію обрано в складі: В. Ліщинецький, голова, члени — Марія Бобечко і Є. Бачинський.

Після того доповідала предсідник У. Дячук. На її пропозицію присутні вшанували хвилинною мовчанкою померлих членів Округи, а відтак предсідник подала обширний перегляд фінансового і організаційного стану УНС. УНС, як і всі інші організації діяспори, знаходиться перед значними змінами, які потрібно впровадити, щоб зберегти ту ролю, яку вони виконували досі. Рекордовий відділ має багато праці, секретарі відходять на пенсію і їх потрібно заступити, відділи з числом 15 членів і менше приєднується до більших, брак адрес власників виплачених грамот, а їх нараховується біля 30,000, все це разом вимагає багато праці. Для власників виплачених грамот УНС пропонував у 1996 році за додаткову вплату придбати грамоту з одноразовою вкладкою.

Предсідник подякувала секретарям за придбання 30 членів в 1996 році на суму 209,912 дол. забезпечення. Квота на придбання нових членів на рік 1997 є 1,250 для всіх округ, при тому предсідник закликає секретарів вже тепер іти до громади, а не чекати на кінець року, коли люди є зайняті перед святочними закупами. Предсідник пригадала свій перший приїзд до Клівленду тоді, ще на пості головного касира, і В. Кігічак, секретар 240-го Відділу, вручив їй аплікацію 40 нових членів. УНС полягає на членству, із зростом членства УНС може дати кращі продукти забезпечення для членів і допомагати в суспільно-культурних потребах громади. Стейтові уряди, які регулюють працю братських забезпеченевих організацій заявляють, що організація, яка не прогресує, не має рації на існування. Ріст УНС залежить головно від праці секретарів і вони відповідальні за придбання членів. Предсідник просить Управи відділів, щоб вони підшукували кандидатів на секретарів чи заступників секретарів по можливості в середньому віці, а Головна Канцелярія подбає про їхній вишкіл і покриє всі витрати, пов'язані з тим. Зараз бракує професійних продавців продуктів забезпечення. В минулому комерційні компанії дбали про випуск професійних продавців, а тепер вони цього не роблять.

В додатку УНС придбав для членів Союзівку, видає „Свободу", „Український Тижневик", приділяє стипендії для студентів, допомагає молодечим організаціям, спортовим і культурним установам. В справі поєднання з Українським Братським Союзом і Народною Поміччю, ці справи є в прогресі, але деякі проблеми ще потрібно уточнити. Кожний стейт має свої закони щодо злуки братських організацій і ті речі мусять бути полагоджені. Поєднання мусить бути проголосоване членами на конвенціях, а скликати спеціяльну Конвенцію вимагає близько 160,000 дол. Союзівку, помимо коштів, треба вдержати для української молоді. В останніх роках там було впроваджено багато уліпшень для вигоди гостей. Предсідник закликає користати з послуг Союзівки, а для членів і старших віком є знижки. Книжкова вартість Союзівки є понад 3 млн. дол. Видавничий відділ і надалі вимагає поважних дотацій, хоча менших, як було в минулому. УНС платить пошті за доставу однієї газети передплатникові 47 дол., а 28 дол. залишається на оплату паперу, кошти друку і оплату працівників. Кожного дня УНС платить пошті 1,500 дол., а передплатники одержують по дві і три газети нараз. Тому Екзекутивний Комітет запропонував членам, що він буде доставляти випуск газет два рази в тиждень і притім видавництво заощадить 216,000 дол. Будинок УНС має 22 роки і потребує віднови, яка за мінімальними обрахунками виносить 2 до 3 млн. дол. Тому будинок є поставлений на продаж і на сьогодні Екзекутивний Комітет одержав вісім оферт та вибере найвищу. На закінчення предсідник заявила, що допомога за останні п'ять років була спрямована головно на Україну, а тепер час подбати за ті надбання тут на місці і щоб їх втримати. Предсідник, закінчуючи доповідь, подякувала мгрові В. Ліщинецькому за його довголітню працю на пості голови округи УНС на терені Клівленду і привітала й побажала успіхів у праці новообраному голові Т. Шмагалі, мол.

На закінчення зборів забрав слово новообраний голова і поінформував про майбутні наради Головного Уряду УНС, де буде присвячено час опрацюванню напрямних УНС на майбутнє. Він теж заявив присутнім секретарям, що він кожночасно буде стояти до їх послуг. В Клівленді є ще велике поле, коли йдеться про організацію членів. За останні п'ять років до Клівленду і околиці прибуло 7,000 українців з четвертою хвилею еміграції, тут є численні організації — Пласт, СУМ — і його першим завданням буде піти до них і з'ясувати їм про працю УНС і про продукти забезпечення для членів, а головно, що до них буде говорити член їхнього покоління.

Заключне слово присутні прийняли з ентузіязмом і оплесками, голова подякував за вибір і попросив присутніх на прийняття з перекуською.

Є. Бачинський

Речиталь молодого скрипаля С. Мягкого в Акроні

В дні 18-го травня ц. р., о год. 7:30 вечора в залі Ґазетте університету в Акроні, Огайо, відбувся концерт-речиталь молодого надійного скрипаля Степана Мягкого, при акомпаньяменті на фортепіяні Лізи Мадаффер. Речиталь охоплював твори Бетовена і Дебюссі, а в другій частині програми композицію Ніколо Паґаніні. Речиталь випав блискучо і публіка ентузіястично постанням з місць та бурхливими оплесками дали вираз своєму захопленню.

С. Мягкий впевнено почувається на сцені і не завважується в нічому жодної нервозности. Можна спостерігати і подивляти велику техніку та тонку інтерпретацію у виконанні доволі трудних та музично скомплікованих пасажів. В його мистецькому виконанні можна відчути то сум, то ностальгію, бадьорість, грозу чи прямо розпач. Ці характеристики він вміло потрапить передати слухачам та змусити вчуватися в зміст твору. Його скрипкове виконання можна слухати та делектуватися цілими годинами, і ви наче поринаєте тілом і душею в кращий, ушляхотнюючий, мистецький світ. Степан є обдарований широким, різноманітним та кольоритним діяпазоном здібностей. Очевидно, першою пріоритетною ціхою є його музикальність і гра на скрипці.

В короткому резюме хочу звернути увагу на його такі прикмети. Він має 17 років і ціла його родина є активними парафіянами церкви св. Духа в Акроні. Степан був вівтарним хлопчиком у віці вісім років, а потім і головою Вівтарного згромадження при церкві. Часто ще молодим виступав на різних українських імпрезах чи концертах, а останньо на концерті-бенефіті 3-го квітня з нагоди 40-ліття Округи СУА в Пармі в цілі збірання фондів на Український Музей в Ню Йорку. Степан був учнем „Рідної Школи" і є учнем четвертого року у Волш середній школі єзуїтів та четвертий в осягах на 200 учнів. Він є учнем скрипалем Алена Бодмана в університеті в Акроні. Його попередніми вчителями були Дейвид Рассел в Музичному інституті в Клівленді і Ендрю Вілсон. Він вже п'ять років виступає в Клівлендській молодечій оркестрі та два роки в Молодечій симфонії в Акроні. Був членом хлоп'ячого хору з Огайо. За свої осяги Степан одержував різного роду стипендії. Також був спеціяльно відзначений Стейтовою освітньою радою. Літом плянує студіювати у вищій музичній школі в Ню Йорку, вже вдруге як студент Алена Бодмана, і хоче записатися на Музичну Школу університету Мишиґен під рукою відомого Стівена Шіппса. В День Матері ІІ-го травня Степан виступав як соліст-скрипаль із Симфонічною оркестрою в залі Северіно Голл в Клівленді.



С. Мягкий

Батько Степана інж. Зенон Мягкий співав солістом-бас-баритоном в таких славних хорах, як „Ватра" та в Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, а також був диригентом хорів в Сиракюзах, хору „Дніпро" в Пармі та довголітнім дяковчителем і диригентом мішаного церковного хору при церкві св. Покрови в Пармі. Також співав у популярному чоловічому квартеті — Прус, Проценко, Лаврівський і Мягкий, під керівництвом артиста „Веселого Львова" Ю. Лаврівського з Баффало. Мати Степана також співає гарним і дзвінким сопрано, а старший брат Павло є челістом. Павло є студентом в університеті в Акроні. Як бачимо, ціла родина Мягких є винятково талановита в музичному аспекті і культивує та уліпшує ці таланти.

Піяністка Ліза Мадаффер закінчила студії в Стейтових університетах в Кент і в Бовлінґ Ґрін, а тепер є музичним директором в Коплі юнайтед методіст церкві, учителькою гри на фортепіяні. Гра Л. Мадаффер дуже гармонізувала зі скрипалем і вона в нюансах достосовувалася до його гри на скрипці та обоє творили дуже гарний музичний дует.

Д-р Володимир Боднар

В. Мусіяка...

(Закінчення зі стор. 1)

лямент відклав на невизначений час розгляд питання про стан боротьби зі злочинністю і чи не пов'язано це з клопотанням генерального прокурора Григорія Ворсінова про дозвіл на притягнення до відповідальности депутата Григорія Омельченка, Мусіяка відповів: "Ніякого зв'язку між цими питаннями немає. У нас просто недостатньо матеріялів. Це пов'язано передусім з президентським законопроєктом про статус Національного бюра розслідувань. До речі, сам указ Президента про створення цієї структури тісно пов'язаний з порушенням кількох законів", — зазначив В. Мусіяка. Можливо ці питання Верховна Рада розгляне у День Уряду, який в парламенті намічено на 10-го червня. Однак, це питання потребує серйозного вивчення, оскільки у поданні генерального прокурора простежується небезпечна тенденція оголосити злочином таку законну форму діяльности народних депутатів, як подання ними депутатських запитів, звернень тощо, сказав Мусіяка і додав: "Судячи з усього, в Україні зароджується нове явище — кримінальне переслідування за законну діяльність".

На прохання журналістів прокоментувати рішення Конституційного суду щодо сумісництва парламентаристів, заступник голови Верховної Ради сказав: "Рішення Конституційного суду поділило народних депутатів на дві частини. Ні в якому разі не можна порівнювати із Конституцією вже нечинні законодавчі акти. Мається на увазі Конституційний договір з 8-го червня 1995 року. Сказати, що Конституційний договір скасував Конституцію УССР з 1968 року... я цього зрозуміти не можу! Я підтримую тлумачення Конституційного суду щодо депутатської присяги. Взагалі, якщо підсумувати враження від цього рішення Конституційного суду, то воно подвійне."

Весняний тенісовий турнір на „Тризубівці"

Перший український тенісовий турнір в 1997 сезоні відбувся на „Тризубівці" в днях 3-4 травня. Дощова погода в суботу примусила провід перенести перші рунди турніру до залі в клюбі Аппер Даблін.

Змагання відбулися в двох групах — чоловіків і мішані подвійні ігри. В



Фіналісти у подвійних іграх.

сінглях перше місце здобув Юрій Грабець (Бостон), перемогою у фіналі над Стефаном Сосяком (Ню Джерзі) вислідом 7-6 (4), 6-4. У півфіналі Грабець переміг Ігоря Бугая (Бетлегем) 6-2, 1-6, 6-0. А Сосяк Ярослава Тимкова (Філядельфія) 6-4, 6-4.

Турнір з одними програними змаганнями виграв Тимків і в цей спосіб здобув третє місце в турнірі. Цікаві змагання в групі були перемога Олександра Михалюка над Борисом Татунчаком 2-6, 7-5, 6-3 і Юрія Попеля (Делавер), над Анатолем Питляром (Ню Джерзі) 6-2, 3-6, 6-4.

У мішаних деблях перше місце здобула пара донька і батько Таня і Юрій Савчаки, виграючи у фіналі проти Мелясі Сарахман і Юрія Грабця 6-1, 6-0. У півфіналі Савчаки виграли з Любою і Ігорем Бугаями 6-0, 6-3. А Сарахман-Грабець у довгій грі перемогли Славу Лі і Бориса Татунчака 4-6, 6-4, 6-3. Третє місце в групі одергала пара Лі-Татунчак.

Господарем і фундатором турніру був УСО „Тризуб", а провідниками Ю. Грабець і ланковий УСЦАК Юрій Савчак, які вручили нагороди чемпіонам, фіналістам і за третє місце.

Наступний український тенісовий турнір — це турнір УСЦАК-Схід, який відбудеться на Союзівці в днях 4-6-го липня ц.р. Осінній турнір на „Тризубівці" є запланований на 4-6-го жовтня. Запрошується всіх українських тенісистів брати участь у цих турнірах.

В УІА...

(Закінчення зі стор. 2)

тедри св. Володимира у Ню Йорку, голову Постійного Представництва України до ООН А. Зленка, генерального консула України в Ню Йорку В. Крижанівського і консула Є. Корнійчука, представників Гелленського культурного центру, грецьких мистців, а також представницю Метрополітального музею Джил Шенбах, яка спільно з д-ром О. Певною спричинилася до організації й успіху вищезгаданої монументальної виставки в музеї Метрополітен.

ПОДІЇ

ДОПОВІДЬ М. РУДЕНСЬКОЇ В ЙОНКЕРСІ

Йонкерс, Н. Й. — Тут у неділю, 1-го червня ц.р., місцевий 119-ий Відділ СУА влаштовує зустріч громадянства з мгр Марією Руденською, колишньою заступницею консуля в американській амбасаді в Києві. М. Руденська поділиться враженнями із подій першого американського консуляту в Києві. Доповідь відбудеться в залі церкви св. Михаїла в Йонкерс, Н. Й., початок о год. 3-ій після полудня.

ПРОГУЛЬКИ НА СОЮЗІВКУ В ДЕНЬ БАТЬКА

Союзівка. — Окружний Комітет Відділів УНС Північного Ню Джерзі влаштовує прогульку на Союзівку на відзначення Дня Батька у неділю, 15-го червня ц. р. Автобуси від'їдуть з міст: Марльборо, Джерзі Сіті і Пассейку, Н. Дж. Адреси: Марльборо — площа церкви св. Володимира, 520 дорога ч. 520 схід, від'їзд о год. 6-ій ранку, Джерзі Сіті — від УНДому, Фліт і Овкленд вул., о год. 7-ій ранку, з Пассейку — від УНДому, 137 Говп аве., від'їзд о год. 7:30 ранку.

О год. 10-ій ранку — Служба Божа, о 12-ій на Союзівці відбудеться спільний обід, о 3-ій почнеться святковий концерт. Від'їзд із Союзівки — о год. 6-ій вечора.

Ціна квитка — 20 дол. Замовлення місця в автобусах — за попередньою оплатою. Зголошу-ватися слід до Дани Ясінської (908) 247-7600 (вдень), (908) 972-3545 (увечорі) або до Володимира Білика (201) 795-0628.

Новий фонд для української науки

Д-р Іларіон і Донна Калиневичі пожертвували 50,000 дол. на видавничу діяльність Українського Наукового Інституту, створивши в Гарвардському університеті новий іменний прибутковий фонд. Цією пожертвою подружжя відзначає ювілей свого 50-літнього співжиття і одночасно продовжує власну традицію творчого вкладу в українське громадське і культурне життя.

Д. Калиневич — буковинка, д-р Калиневич — галичанин. Ще перед війною д-р Калиневич брав активну участь в громаді: став курінним в нелеґальній тоді молодечій організації Пласт, організував відділ Т-ва „Просвіта". За свою активність був ув'язнений у львівській в'язниці Бриґідки. З початком війни він виїхав до Відня, де у 1943 році одержав ступінь доктора економічних наук. У Відні Калиневичі одружилися. Прибувши до Америки, д-р Калиневич довший час працював у Департаменті сільського господарства ЗСА у Вашінґтоні. Він також був членом редакції професійного журналу з цієї ділянки економіки.

Родина Калиневичів відома на терені метрополії Вашінґтону як активні члени української громади. Вони живуть там вже 32 роки. Минулого року відзначено 85-ліття д-ра Калиневича і вшановано його за довголітню громадську діяльність, що включає осяги в науці, педагогіці і в мистецтві. Обоє Калиневичі також виявляють свої здібності в мистецтві: Д. Калиневич у вишивках і ручних роботах, а д-р Калиневич в образотворчому мистецтві, чим він захоплювався, будучи ще студентом Богословської Академії у Львові.

В листі до Головної екзекутиви Фонду Катедр Українознавства д-р Калиневич написав: „Щоб заохотити може і других, пропоную помістити заклик, щоб йти нашими слідами". Щиро дякуємо нашим новим визначним меценатам за їхню княжу пожертву і за виклик іншим. Напевно знайдуться добродії, які також вирішать підтримати важливу справу. Створення „прибуткового фонду" в Гарварді є не тільки розумно зроблена корисна інвестиція, з думкою про свої і своєї сім'ї потреби, але це також допомога науковій і національній справі, яка заслуговує на підтримку якнайширших кіл нашого громадянства.

ФКУ

Чого не почула і не побачила Україна

Вже вдруге у Перемишлі відбувся міжнародний фестиваль бандурного мистецтва. Парадокс, але у себе на батьківщині улюблений інструмент не може дочекатись подібного величавого свята. Неначе бандура і надалі продовжує символізувати наші нестатки, суспільні проблеми, байдужість можновладців і неспроможність аматорів протидіяти комерціялізації вітчизняної культури. Так, на бандурі маєтків не заробиш, а тому державна підтримка її розвитку, популяризація все більше залежать від доброї волі ентузіястів. На щастя, їх є чимало як в Україні, та і за кордонами. І не шкодують вони ані грошей, ані часу, сил, здоров'я, щоб зберегти безцінний національний скарб, який упродовж століть не корився підступній історії, вистояв і довів сучасникові, що без бандури душа українця жити не може.

2-ий Фестиваль бандурної музики зібрав у Перемишлі вишуканих віртуозів, вправних аматорів і тих, для яких гра на бандурі рівнозначна з виявом національної свідомости і патріотизму. Маю на увазі передусім ансамбль „Зоряниці" з Криму, яким керує Олексій Нирко, заслужений працівник культури України. В Ялті, де він творить українську пісню, а разом з нею і мову, і культуру, і мистецтво, українське слово на вулиці чується зрідка, не кажучи вже про спів. Вірна послідовниця О. Нирка Ганна Комарова відверто сказала мені, що дівчата, які починають грати в ансамблі, саме у „Зоряницях" вперше чують бандуру, а торкнувшись сріблястих струн, закохуються в неї, стають справжніми ентузіястками цього інструменту. Тому і зустрічали у Перемишлі кримчанок з особливою теплотою та увагою, хоча ніхто з учасників фестивалю не був обділений теплом і привітністю. Скрізь встигали побувати, перевірити, чи все підготовлено для виступів, харчування, нічлігу турботливі по-родинному члени Організаційного комітету фестивалю на чолі з Ольгою Попович та її чоловіком Богданом, які, полишивши на руки батьків трьох маленьких діточок, вдень і вночі жили хвилюванням про своїх гостей. А їх понаїжджало понад півтораста осіб, і кожному треба було приділити увагу, поговорити, обмінятись думками. Український Народний Дім у Перемишлі з честю витримав велике організаційне випробування, протягом чотирьох днів приймаючи у себе і бандуристів, і багаточисельних слухачів.

Фестиваль викликав зацікавлення не лише серед української громади у Польщі, а й набув великого авторитету у мешканців Перемишля, адміністрації і міністерстві культури Польщі. Радник амбасади України в Польщі Теодозій Старак навіть пожартував: „Якщо справи так підуть далі, то в майбутньому українцям доведеться займати чергу за квитками після поляків, щоб потрапити на концерт бандурної музики".

Дивуватись на фестивалі, аплодувати до нестями, захоплюватись, навіть несподівано відчути сльози на очах було від чого — грали неперевершені майстри сучасного українського бандурного мистецтва. Унікальний виконавський рівень, як завжди на концертах такого рівня, засвідчила школа проф. Василя Герасименка зі Львова. Його учні, а точніше, послідовники Тарас Лазуркевич та Олег Созанський показали таку клясу майстерности, за якою вже починається сфера неможливого. Шкода, що таку гру на фестивалі чули переважно професіонали та прихильники цього інструменту, котрих не треба переконувати, чим на сьогоднішній день в українській культурі є школа проф. Герасименка. Збайдужілі чиновники мистецьких установ у паперовій суєті не мають часу збагнути, що бандура вже давно виборола право на повноцінну концертову діяльність, її треба лише підтримати.

Зробили ж сенсацію своїми виступами у Европі талановите подружжя Лариси Дедюх та Романа Гриньківа. Всесвітньо відомий маестро Еґуді Менугін заплакав, коли почув гру Романа Гринькова, запросив до участи в концерті „Віртуози світу" разом з прославленими скрипалями, піяністами, віолончелістами. Менугін після цього назвав бандуру „молодшою сестрою скрипки". І знову „молодшій сестрі" доводиться обороняти своє право на самостійне повноцінне існування. Те, що відчув Менугін, ніяк не можуть зрозуміти в Україні — що бандура за останні роки зробила величезний поступ вперед і може впевнено претендувати на зацікавлення культурної громадськости світу.

Для бандури пишеться складний оригінальний репертуар — блискуча бандуристка та вокалістка Оля Герасименко в який раз приголомшила авдиторію своїми композиціями. І вони вже звучать не лише у виконанні самої авторки, а й різноманітних творчих колективів та особистостей. Народний ансамбль „Чарівні струни", яким керує Ірина Содомора, показав у Перемишлі, що можна не замикатись у банальних назвах, сміливо експериментувати, а таким чином йти вперед, демонструючи бандуру сучасну, з необмеженими технічними можливостями, різноплянову у репертуарі. На жаль, державні телерадіокомпанії зрідка надають до ефіру виступи віртуозів бандури. Унікальний національний інструмент живе своїм особистим життям в інтимному колі людей, які посвятили йому життя. Але не можна було без тривоги слухати чудових молодих музикантів з Львівського музичного училища, прославлених сліпих кобзарів з капелі „Карпати". Яке майбутнє чекає їх?

Скорочується внаслідок економічної скрути кількість музичних шкіл в Україні, дорожчає платня за навчання. Вартість самої бандури для бажаючих займатись стає недосяжною. Галина Хоткевич, яка приїхала до Перемишля з Франції та ще й привезла групу телевізійників, на кожного бандуриста дивилася з материнською посмішкою. Вона раділа, що спарава її батька, геніяльного мистця Гната Хоткевича, не загинула, має талановитих продовжувачів. В її товаристві, милуючись цим барвистим святом національної культури, якось не так гостро сприймались проблеми майбутнього бандури — "... не вмре, не загине." Така її доля багатостраждальна, що гуртує біля себе людей щедрих душею та серцем. Бандура знову поборе усі труднощі. Але чи обов'язково потрібне це таке тяжке, виснажливе подолання творчого шляху у добу національного відродження?

Українці у Польщі разом з поляками були у захваті від фестивалю. Тепер він відбуватиметься вже традиційно, ім. Гната Хоткевича. У Польщі! Велика Україна, як завжди, схаменеться із запізненням, коли слава бандури повернеться до неї з Европи.

Галина Доможирова,
Перемишль—Львів

Д-р Маруся Бек на Свяченім у лемків

Хоч погода не дописала, порошив сніг, в неділю, 13-го квітня ц. р., в Домівці СУА зібралися лемки і нелемки на Свяченім Товариства „Лемківщина".

Наша енергійна голова Ліда Колодчин привітала всіх гостей, передусім родовитих лемків, а особливо нашу всіма шановану і люблену лемкиню, д-р Марусю Бек великоднім привітом. Хористки церковного хору, а з ними всі присутні, відспівали Христос Воскрес. Голова Л. Колодчин коротко згадала недолю цеї чудової, а так щедро политої кров'ю цілих поколінь, нашої землі Лемківщини та її дітей, і тепер переслідуваних польською владою.

Хоч сьогодні радісно святкуємо Христове Воскресіння, радість і біль обнімаються. Біль стискає наші серця, бо знаємо, що на нашій Лемківщині дальше панує терор польської вілиці. Акція „Вісла" продовжується. Нам треба вислати звернення до Уряду України, щоб внести протест до польського уряду в цій справі. Кожного разу д-р Маруся Бек зачаровує всіх своєю красномовністю, однак її поезію в прозі не легко мені передати.

Наша гостя — поетка Оля Гриньків рицитувала



На фото (сидять, зліва): Марія Дяків, д-р Маруся Бек, Ліда Колодчин, Стефа Присяжнюк; (стоять, зліва): Віра Гнатюк, Богдан Левицький, Іван Совірка, Дмитро Шиляк.

свою поезію під заголовком „Великодня поезія 'Христос Воскрес'".

Голова Товариства „Лемківщина" Л. Колодчин поінформувла, що хоч Товариство Лемківщина чисельно невелике, то все таки, при активній співпраці членів, вислано багато пакунків і грошей українським школам в Польщі — Білий Бір, Леґніца, Сянік, Команча, Горлиці, Перемишль і в інших місцевостях. Товариство надає допомоги українським студентам, які студіюють в університетах — Кракові і Любліні. Управа Товариства зорганізувала дві зустрічі громадянства з д-ром Володимиром Мокрим і проф. Е. Місило, які увінчались моральним і матеріяльним успіхом. Щоб здобути фонди, управа зорганізувала кілька доходових імпрез.

При традиційних стравах учасники зустрічі співали великодні пісні, а на закінчення розіграно чудову писанку, яку подарував мистець Р. Сенюк.

Цікавою була розповідь д-р Марусі Бек, яку вона назвала переливом своїх почувань. „Життя — це тканина, яку сплітаю разом з Богом, красками, які Він вибирає, бо бачить все з висоти, а я нераз не розумію гри красок у цім взорі, але, як скінчиться моє життя, я теж побачу цей взір у цілості й зрозумію, чому біль і радість переплітались в нім".

Одного разу я побачила панночку в капелюшку з білими квітами на нім і я полинула споминами в минуле. Давно це було, ще під час мого перебування в Україні, а саме в Чорткові. Я спішила до церкви й нехотячи набігла на стару віком селянку. З кошика, який вона несла, висипались в'язки конвалій. На диво, вона зовсім не розгнівалась, лагідно всміхнулася з мого поспіху, збираючи розсипані квіти, й подала мені в'язку конвалій. Довшу хвилину я не могла відійти, хоч поспішала до церкви. Мені причулося, що дзвіночки конвалій дзвонять разом з церковними дзвонами. Здавалося, що в тім святочнім настрою, в цій церковці Чорткова я знайшла найбільший скарб.

В. Г.

Віночок квітів на свіжу могилу св. п. Нани Саляк

Цей скромний спомин присвячений пам'яті моєї найближчої приятельки Нани Саляк, яка несподівано відійшла на Вічну Ватру 18-го лютого ц. р. Тут не буду писати про Нани досягнення, хоч вони чисельні: була доктором медицини, талановитим радіологом, закінчила матуру в „Рідній Школі", грала на фортепіяні, була членкою Пласту, танцювала в групі „Волошки" та багато іншого. Тут хочу пригадати і описати нашу надто коротку приязнь.

Шляхи нашого життя сплелися ще перед нашим народженням. Ярка Грабовенська (Телепко) і Рома Рубич (Саляк) пізнали себе на пластовому таборі на „Вовчій Тропі". Вони відразу стали близькими приятельками і хоч з інших міст, переписувалися часто. Як Рома Рубич виходила заміж за д-ра Василя Саляка, пластового лікаря, моя мама була їхньою дружкою. Чотири місяці після народин Нани, я народилася. Мій молодший брат Андрій є тільки рік молодшим від Нани брата Олеся. І так від самого початку наші життя котилися разом.

Ми, молодше покоління, справді виростали в двох світах. Були в американському світі від понеділка до п'ятниці, відтак в українському. В п'ятницю вечером Пласт, в суботу Українознавство і до родин на відвідини, в неділю до церкви і на „академію". Під час тижня ще були хор, танці, лекції фортепіяну в УМІ. Якщо надійшли конфлікти між двома світами, український світ все вигравав.

Ми себе знали 32 роки. Не раз наші родини, а пізніше й ми з приятелями відсвятковували Новий рік. Як ми дві вже автами керували, ми часто себе бачили — влітку на Союзівці, восени на купно гарбузів, взимку — на забави. Як ми почали студії на університетах, наші родини спровадилися ближче себе. Суботами чи в час вакацій ми дві подорожували над морем, до Ню Йорку чи десь поза Філядельфію. Обговорювали сумні і веселі речі, разом нарікали, себе розвеселяли, вислуховували одна одну. В 1982 році разом з нашою приятелькою Ромою Когитяк-Ґудзяк ми поїхали на літні курси до Гарварду. Але ж то були знамениті часи! Ми всі жваві, поза хатами, пізнали найкращих українських хлопців і дівчат, з котрими донині тримаємо зв'язки. Нана і я разом відбули Перше Святе Причастя. Ми разом були на Пластових Святах Весни, таборах, стійках. Ми разом склали Пластову Присягу.

Ми разом їздили на Вайлд Вуд, де влітку жила ціла Україна. Нераз ми з моїм покійним вуйком Ігнатом Білинським їздили над море чи їхали на кіно. Вже після Гарварду нам було вільно самим їхати на Золоту Осінь біля Союзівки. Нани покійна прабабця та дідуньо маґістер Михайло Рубич там мали дім. Це для мене було, як до рідної хати їхати. Нани дідуньо, як „Ангел Хоронитель", нами люблячо опікувався. Рано, заспані, ми переговорювали всіх і все. Під час дня ми помагали Нани прабабуні в хаті і з підготовкою українських страв на вечерю. Після вечерю ми разом при вікні в кухні мили начення і думали про забаву, мріяли про майбутнє. Ми до пізної ночі (часом запізної!), танцювали на Союзівці.

Як скоро 32 роки минули...

Моя родина і приятелі на мої 21-ті уродини заплянували несподіванку. Нани завдання було мене забавляти і витягнути поза хату аж до вечора. Яка прекрасна несподіванка, як ми вернулися і я ввійшла до хати, де понад 40 приятелів і приятельок мене привітали! Я була зовсім заскочена, завдяки Нані, котра взірцево виконала своє завдання. Я маю в себе знімку з того прийняття нашого Пластового гуртка „Незабудка", і все буду бачити Нани теплу успішку.

Кілька літ пізніше, як я виходила заміж, Нана була моєю одинокою дружкою. Як супружа не вдалося, Нана перша з моїх приятельок мене вислухала і розрадила.

Не можу знайти одної хвилини, коли Нана і я посварилися чи не порозумілися. Наше приятельство продовжувалося, наші життя паралельно котилися в протязі 32-ох літ. Ми від себе вчилися, взаємно себе підтягали, ділили між собою наші життєві пригоди, подорожі. І коли ми були обставинами віддалені, ми так чи так все знали, де одна з нас є, що вона робить, через наших мам, котрі завжди були в контакті між собою.

Нана і я тепер, в останніх місяцях, стали ближчими знову. Видавалося, що жодний час не перейшов, що наші давні розмови далі продовжувались. Щойно тому кілька тижнів ми згадували мило наше дитинство, наші пригоди, наші родини. Ми міркували, що з нашими життями буде, шукали щастя, думали, якою дорогою далі йти...

Ми все знали, як тільки серце знає, що наші діти будуть зі собою виростати — так, як ми, що будемо завжди радитися — так, як наші мами.

Найдороща і незабутня Нано!

Я 32 роки дивилася в дзеркало і все Тебе
бачила, Твою милу усмішку, Твої ясні очі.
Тепер, як дивлюся, тільки бачу себе...
Хто мене запитається, буде знати, яка Ти
лагідна і терпелива була, які Твої мрії
були, якою Ти особою була. І напевно
в моїм житті не раз побачу ще Тебе в
дзеркалі і з Тобою засміюся і заплачу.
Твоя „Рокс"
Тихо спи, без тривог.....

Роксоляна Осипа Телепко

Посвячення пам'ятника на могилі св. п. Ю. Ревая

У неділю, 8-го червня ц. р., о год. 2-ій по полудні, на українському католицькому цвинтарі св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й., коло маєстатичного Хреста, відправить Парастас в асисті духовенства Стемфордський Єпископ Василь Лостен, а відтак, Владика посвятить пам'ятник на гробі св. п. Юліяна І. Ревая, колишнього прем'єра уряду Карпатської України.



Св. п. Ю. Ревай

Є. Ревай на терені З'єднаних Стейтів Америки брав активну участь в українському громадському й політичному житті нашого поселення. Він був головою Української Федеральної Кредитової Кооперативи в Ню Йорку, директором канцелярії Українського Конґресового Комітету Америки, головою канцелярії Комітету будови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні, головою Карпатського Дослідного Центру і директором Українського Інституту Америки, де зустріла його несподівана й досьогодні загадкова смерть.

Пам'ятник виконано за проєктом Оксани Лобачівської.

Видатки, зв'язані з пам'ятником, покрили спільно Братство „Карпатська Січ", головою якого є проф. д-р Михайло Пап, і Українська Федеральна Кредитова Кооператива в Ню Йорку, яку очолює д-р Богдан Кекіш.

Отець Патрикій Пащак, ЧСВВ, парох церкви св. Юра в Ню Йорку й генеральний вікарій Стемфордської дієцезії Української Католицької Церкви, доложив багато старань, щоб здійснити будову пам'ятника. Отець П. Пащак був з Ю. Реваєм у дружніх відносинах.

РСГ

Вийшла нова книжка

У львівському видавництві „Червона Калина" вийшла з датою 1996 року невеличка книжка Дмитра Недовоза „Спомини з молодих літ". Книжка невеликого формату, бо всього 135 сторінок, але вміщає важливі епізоди з життя та боротьби з наїзниками та ворогами України одного з її численних синів, отих молодих ідеалістів, які для тієї ідеї віддали свою молодість.

Ці спомини Д. Недовоза та багато їм подібних є насправді ще одною скромною лептою у важливій справі повернення історичної пам'яті та правди українцям. Крім того, в книжці вміщено багато світлин, які представляють оту тяглість в житті від дитинства крізь юність і боротьбу до примусової мандрівки в чужі краї. Розповідь Д. Недовоза — це не тільки особисті переживання, але також і переживання всього населення у ті бурхливі воєнні часи — це зустрічі та розмови з тими, за прикладом котрих молодь ішла на прю з переважаючими силами, але з вірою у свою перемогу.

Варто тільки поглянути на зміст і відразу можна побачити картину переживань автора та шлях, яким йому доводилось мандрувати ві рідного порога, через бойові завдання підпільника, жорстокі дні Другої світової війни крізь бухенвальдське пекло до ясніших днів 11-го квітня 1945 року, табори українських втікачів у Німеччині, виїзд за океан і радісного дня 24-го серпня 1991 року.

Про ближчі інформації та можливість набуття книжки треба писати до: D. Nedowiz, 2521 N. Thatcher 31, Ri-ver Grove, IL 60171-1794.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНСОЮЗУ ВІДБУВ ЗВИЧАЙНІ НАРАДИ

(Закінчення зі стор. 1)

зменшив витрати пов'язані з братською діяльністю: у 1996 році витрати виносили 1,512,010 дол., що представляло зменшення на 179,441 дол.у порівнянні з 1995 роком, коли сума виносила 1,691,451 дол. Доплата УНС до своїх офіційних видань зменшилась на 179,512 дол., витрати Союзівки обнизились на 196,004 дол. від попереднього року, а закриття бюра у Вашінгтоні заощадило 147,913 дол.

Приходи Союзівки збільшилися приблизно на суму 29,000 дол. Хоча прихід з видань збільшився на 191,116 дол., то справжній заробіток виносив всього тільки 24, 325 дол., це все ж таки є куди краще, ніж минулорічні втрати 106,391 дол.

Всі ці позитивні показники не допомагають постійному зменшенню резерви на суму 2,134,255 дол., хоч для цього є оправдані причини — 1,465, 504 дол. втрачено при переведенні канадських фондів на американські, суму 1,142,923 дол. втрачено на провадженню будинку. Тут О.Благітка зазначив, що це є ще одна причина, котра вказує на конечність продажу будинку.

Коли мова про продаж будинку УНС в Джерзі Сіті, то в січні ц. р. за посередництвом фірми Кушман і Вейкфілд будинок виставлено на продаж і від того часу УНС отримав вже 10 оферт купна у висоті 16.5 млн. дол. до 19 млн. дол. Сподіємось ще більше оферт, а коли процес приймання оферт закінчиться, Екзекутива покличе на розгляд всіх оферт окрему спеціяльно для цього раніше покликану комісію, щоб розглянула всі оферти і вибрала найкращу.

Касир повідомив, що оглянено кілька можливих будинків у повіті Морріс, Н. Дж., але з уваги на те, що УНС не може нічого купувати поки не продасть свого будинку, справа покищо не є актуальною. Він все ж таки уважає, що не треба відкладати купна, бо ціни на будинки з дня на день підвищуються.

Звітуючи про Корпорацію будинку, касир вказав на повище подане вияснення до зменшення позички УНС через відтягнення нагромадженого дефіциту. Прихід з винайму приміщень зменшився на 73,000 дол. У 1996 році один поверх упорожнено і тепер його винаймлено. Кошти вдержання будинку майже подвоїлися з огляду на постійні коштовні направи, як огрівання, охолодження, вінд, даху та інших частин будинку.

Звіт М. Лиско

Секретар М. Лиско звітує, що на закінчення 1996 року в УНС було 59,083 членів, коли в тому самому часі 1995 року було їх 61,126. Спад членства в УНС завважується вже від 1970 року і на місце померлих чи тих, які виступають із членства, не приходять нові. У відсотковому відношенні зменшення членства в минулому році було не так значне, як у попередніх роках.

На кінець 1996 року УНС мав у ЗСА 54,369 членів, забезпечених на суму 142,749,954 дол, а в Канаді 4,714, забезпечених на суму 31,163,263 дол. На день 31-го грудня 1996 року УНС мав 8,795 молодечих членів, 19,838 дорослих, 4,739 з акцидентовими полісами і 25,711 молодечих членів із виплаченими грамотами — разом 59,083.

Забезпечення „Юніверсал лайф", яке розпочали видавати в 1991 році, здобуло більше число членів, а продано їх 321 на суму 13,385,842 дол. У відділі дорослих найбільше популярною є грамота П-20, а для дітей вивинувальні грамоти. М. Лиско звітувала, що в грудні УНС закінчив додаткову програму забезпечення, яку започатковано у вересні 1995 року. Завдяки цій програмі, УНС здобув 2,290 активних членів з вкладками на висоту 604,500 дол. Вона також вияснила, що УНС пробував різні способи для збільшення членства, наприклад, заангажування місцевих організаторів, а тепер пробує ангажувати професійних продавців забезпечення. Однак ніодин із тих способів не є вистачаючий, щоб зменшити спадок членства, і тому УНС мусить далі полягати на тісній співпраці віддільових секретарів.

На жаль, велика частина досвідчених секретарів резигнує з цих постів з приводу старшого віку або хворіб, а кожного місяця реєструється між ними смертні випадки. Рівночасно є дуже важко здобути нових секретарів. Тому, на думку М. Лиско, УНС повинен краще використовувати оба свої видання на рекляму своєї праці і на здобуття нових людей до неї.

М. Лиско поінформувала, що з початком січня вона розпочала дві нові програми, які тепер є в процесі розвитку. Одна із них призначена для українських парафіяльних шкіл при допомозі батьківських комітетів у школах. Таку програму пробується тепер в українській католицькій школі св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Друга спроба — це продаж термінових забезпечень для членів українських кредитівок. Вона призначена для тих, що купують нерухомості і тим самим мають більшу потребу забезпечення на життя.

Секретар УНС зі сумом звітувала, що від листопада 1996 року п'ять секретарів відділів померли: Стелла Раєн, довголітня працівниця УНС і секретар 3-го Відділу в Джерзі Сіті у грудні 1996 року і Михайло Марчук, Відділ 106-ий, Дмитро Пристай, Відділ 43-ій, Анна Мандзюк, Відділ 143-ій, і Мирон Сірий, Відділ 281-ий, які усі померли в січні.

Деякі Відділи мають нових секретарів, а це: 10-ий — Любов Стрілецька, 86-ий — Надія Демчур, 116-ий — Марія Пелих, 123-ій — Едвард Хомко, 143-ій — Люба Моснер і 399-ий — Андрій Скиба.

Роман Припхан, Відділ 399-ий, Софія Голик, Відділ 123 -ій, і Іван Серант, Відділ 86-ий, відійшли на пенсію. М. Лиско з подякою ствердила, що вони старалися знайти заступство на своє місце, як також дякувала голові Відділу 106-го Андрієві Іваньковi, який знайшов нового секретаря на місце померлого М. Марчука.

Секретарі Відділу 10-го — Константин Хільченковський і Відділу 95-го о. Й. Ковальчук, рішили зполучити ці два відділи і зрезигнувати зі своїх постів, як секретарі. Секретарем злучених відділів стала Л. Стрілецька. Відділ 167-ий в Толідо, Огайо, зполучився із 165-им Відділом. На останніх зборах 167-го Відділу, секретар його Іван Вельган, за згодою своїх членів, подарував 2,000 дол. для Української Народної Фундації при УНС. „Ми бажаємо зложити І. Вельганові і всім членам 176-го Відділу подяку за льояльність до УНС. Їх вчинок повинен бути прикладом для інших відділів. Ми часто завважуємо, що відділи дають гроші на різні цілі, але забувають за УНС і його видання чи інші фонди, які члени повинні підтримувати", — сказала М. Лиско.

В січні біжучого року 19 малих відділів злучилося, Це закінчило акцію злуки, як звітувала М. Лиско. Тепер кожний Відділ має мінімальну кількість 15 дозрілого віку членів. Злучення відділів, що мали менше як 15 членів, почалося три роки і тому було на те, щоб зміцнити відділи та дати можливість голосу тим членам, що досі через малі відділи його не мали. Так у наступній Конвенції УНС буде менше Відділів, але члени матимуть сильнішу репрезентацію — заявила на кінці свого звіту М. Лиско.

Заступники предсідника

Заступник предсідника д-р Н. Олесницький звітував про свою участь в окружних нарадах в Перт Амбою та дальшу працю над пропозиціями для змін статуту УНС.

А. Дидик-Петренко інформувала про її працю над мистецькими програмами в літньому сезоні на Союзівці.Є можливість, що виступатимуть групи з Канади і Вел. Британії.

Д-р П. Саварин переговорює з секретарями в справі злуки відділів. Він уважає, що слід популяризувати УНС в Канаді через тамошню українську пресу.

Звіт У. Дячук

Організаційний відділ. За 1996 рік приєднано 859 нових членів. До цієї цифри можна додати ще 1,627 тих грамот, що перейшли з виплаченого забезпечення до грамоти з одноразовою вкладкою, що разом дає 2,486 нових грамот. Річна квота була встановлена у висоті 2,220 і її виконано на 120 відс.

Коли мова про самі нові грамоти, то перше місце щодо найбільшого числа нових членів задержав Мирон Пилип'як, В. 496-ий — 47 нових членів. Опісля слідують Євген Остиславський, В. 234, з 25 членами, контролер Степан Гавриш — 15 членів, Павло Шевчук, голова Округи Олбані та секретар В. 13-го — 13 членів, д-р Атанас Слюсарчук, колишній секретар В. 174-го — 12. По 11 членів дали Христина Гербеги, В. 269-ий, радний Стефко Куропась, В. 176, та Михайло Турко, В. 63-ій. Довголітній секретар Михайло Кігічак, В. 496-ий, дав 10 членів. Загальна сума виданого нового забезпечення була 18 млн. дол., майже рівна сумі з попереднього року.

Організатори з професійними дозволами на продаж забезпечення в Америці придбали 148 нових членів забезпечених на 6,235,011 дол. життєвого забезпечення та других 137 пенсійних грамот на суму 270,352 дол. Тут треба з жалем ствердити, що у продажу пенсійних грамот наші секретарі майже не брали участи.

У Канаді професійні продавці забезпечення приєднали 130 членів забезпечених на суму 8,073,561 дол.

Активність в організаційній праці наших довголітніх секретарів дуже швидко падає. Вік, хвороба і смертність є головними причинами. Нові секретарі, які приходять на їх місце, ще не мають доброго досвіду, ані відваги в організуванні. Їм забере ще багато часу, щоб вони могли бути добрими, продуктивними організаторами. Мусимо їх дальше вишколювати, поодиноко, чи на спільних курсах центральних, чи по округах.

Ми дуже вдячні є всім організаторам за переведену працю. Але нам треба дивитися вперед та дбати за членство кожного дня, кожного тижня і місяця. Перші два місяці 1997 року не були дуже успішні. Різдвяні Свята, зима і пануюча грипа напевно мали на це також вплив. В січні ц. р. приєднано 62 члени.

Квоту нових членів на 1997 рік змінено на 1,250 згідно з бажанням Головного Уряду.

„Свобода" і „Український Тижневик". На кінець 1996 року „Свобода" мала 8,177 передплатників, а „Український Тижневик" 7,551. За попередній рік „Свобода" втратила 1,403 передплатників, а „Український Тижневик" 1,138. Але є одне позитивне явище, що за останні три місяці 1996 року спад передплатників був значно менший, як у попередніх місяцях.

За минулий рік дефіцит видавництва був у висоті 273,302 дол, не включаючи видатків за хворобове забезпечення, пенсійну вкладку і групове забезпечення працівників, які збільшать дефіцит до суми 500,000 дол. Бюджет на 1996 рік передбачав недобір на суму 227,120 дол. В дійсності він був на 46,182 вищий, знов без включення бенефітів працівників.

Альманах на 1997 рік мав добрий відгук. Вислано до понад 8,000 передплатників „Свободи", заплатило тільки 3,000. Досі одержано суму 32,000 дол. за книжку, а 6,718 дол. вплинуло у пожертвах на Пресовий фонд „Свободи", разом 40,630 дол.

Один з редакторів „Свободи", Роман Юревич, відійшов на пенсію.

В „Українському Тижневику" відійшла довголітня редакторка Марта Коломиєць. Вона була основницею Пресового бюра УНС у Києві. Ми вдячні їй за всі роки відданої праці для нашої установи.

Союзівка. Прибутки Союзівки за 1996 рік дали суму 1,146,997 дол. З цієї суми 133,405 дол. це звороти видатків. Чистих прибутків залишилося 1,013,592 дол. Рік раніше ця сума дала 983,063 дол. Зріст у прибутках був 30,523 дол. або на 3 відс.

У видатках, капітальний ремонт та устаткування дали 68,955 дол., платні і податки працедавця 464,802 дол., „напивне" і стейтові податки 145,899 дол., що разом дало суму 1,546,894 дол. Не включена премія від забезпечення будинків та від випадків, як також забезпечення хворобове і групове працівників. Рік раніше видатки були менші на 100,000 дол. Тут слід пояснити, що у зв'язку з каварнею були додаткові видатки на викінчення, закуплено машинку для мороженого, як також закуплено паперових тарелів, серветок, харчів, соди, як і платні працівників.

Союзівка відкрила в березні ресторан на вечерю. У звітовому часі ми попрощали нашого довголітнього управителя Союзівки Володимира Кваса, який помер 28-го грудня 1996 року по короткій недузі. Багато колишніх працівників були на його похоронах, щоб віддати йому свою останню пошану та подякувати за опіку над молоддю.

На 1997 рік ми підняли оплати на 5 відс. за кімнати і харчі. Це є зумовлене підвищкою платні, яку впровадив федеральний уряд, а вона коштуватиме нас 14—18,000 дол. цього року.

Концерти „Сизокрилих". Рома Прийма-Богачевська, керівник групи звернулася до нас з проханням допомогти її молодим танцюристам, багато з яких є членами УНСоюзу, влаштувати концерти весною і осінню 1997 року у містах більшого скупчення української громади. Р. Прийма-Богачевська від років провадить курси українських народних танців на Союзівці і на „Верховині". Сотки дітей вийшли вже з її школи і не тільки набули знання українських народних танців, але також завдяки їй навчилися дисципліни, витривалости і завзяття, яке вона їм вщіплює. Головна Канцелярія розіслала листи до голів Окружних Комітетів в цій справі і сподіємося позитивного відгуку. Концерт у самому Ню Йорку з хором „Думка" є запляновений на неділю 11-го травня. УНСоюз враз із Федеральною Кредитовою Кооперативою Ню Йорку є співспонзорами цього концерту.

Також у звітовому часі наша установа враз з проф. Любомиром Винаром, головою Українського Історичного Товариства, заініціювала акцію збірки фондів для Львівської Наукової Бібліотеки ім. Стефаника, яка стоїть під загрозою закриття. До акції включилися всі наукові, громадські і багато фінансових установ. Досі маємо дуже гарний відгук. Наш член Олександер Кобаса став фундатором, вплативши суму 50,000 дол. на цю ціль через Українську Національну Фундацію при УНС. Ми дуже вдячні йому за такий княжий дар. Його фундація зветься „Лемківщина", а заснована в пам'ять його покійної дружини Олі.

Незабаром появляться у „Свободі" списки всіх щедрих жертводавців, яким ми дуже вдячні зая їх підтримку.

Різне

У справі злуки УНС з УНП і УБС не було жодних нових справ від попередніх нарад Екзекутиви.

Рішено виасиґнувати 500 дол. на молодечий табір в Черкасах, Україна, що його влаштовує СУМ та 5,000 дол. з Фонду Буковського для Об'єднання Українців в Польщі на видання пропам'ятної книги про Акцію „Вісла".

Предсідник У. Дячук запропонувала, щоб щоденник „Свобода" висилати два рази в тижні — по три і два числа разом, і в цей спосіб заощадити по 216,000 дол. річно. Після довшої дискусії рішено відкласти цю справу до наступних нарад Екзекутиви, а серед передплатників перевести опитування в цій справі.

Екзекутива прийняла пропозицію д-ра Олесницького, що в пошуках за новим будинком УНСоюзу не можна буде брати до уваги приміщення для великої друкарської машини. Рішено також заангажувати радного Євгена Іванціва на шестимісячний час для праці в Конгресі ЗСА в справі надання допомоги Україні. У листопаді Головний Уряд на своїх річних нарадах вирішить чи продовжити це заангажування.

Згідно з рішенням Головного Уряду, Екзекутива покликала до життя спеціяльну комісію для випрацювання напрямних УНСоюзу на близьке і дальше майбутнє в складі: д-р Н. Олесницький, д-р П. Саварин, А. Дидик-Петренко, радні Тарас Шмагала, мол., Р. Гадзевич, В. Корчинський, Н. Дяківський, Є. Іванців і С. Куропась.

Вичерпавши порядок нарад У. Дячук їх закрила.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У дописі п.з. "Ветерани Дивізії 'Галичина' допомагають 'Війську України'" ("Свобода", ч.94 з 17-го травня ц.р.) трапилася помилка. Треба читати: "Братство колишніх Вояків 1-ої Дивізії УНА допомагає у фінансуванні видань...". — **Ред.**

ВИСТУП АКТОРІВ ТЕАТРУ ІМ. ЗАНЬКОВЕЦЬКОЇ

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Метрополії Ню Йорку, Відділ УККА та Студія Мистецького Слова під керівництвом Лідії Крушельницької влаштовують виступ акторів Театру ім. Заньковецької зі Львова, який відбудеться у понеділок, 2-го червня, в Українському Інституті Америки, 2 схід 79-та вул. в Ню Йорку. Початок о год. 7-ій вечора. Після виступу відбудеться зустріч з акторами.

**У ДВАДЦЯТУ СУМНУ і НІКОЛИ НЕЗАБУТНЮ РІЧНИЦЮ
смерти дорогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ**



**бл. п.
д-ра
ВОЛОДИМИРА
НЕСТЕРЧУКА**

згадуємо у цей двадцятий рік відходу у вічність.

дружина — МАРІЯ
сини — ІГОР з родиною
— ЮРКО з дружиною ОКСАНОЮ і родиною
внук — ХРИСТОФОР, син ІГОРА
внучка — АЛЕКСАНДРА, доня ІГОРА
внук — АЛЕКСАНДЕР, син ЮРКА
вся родина в Україні, Німеччині, Австрії, Франції й ЗСА.

Про спомин просить дружина МАРІЯ і вся родина.

П О Д Я К А

З волі Всевишнього 3-го квітня 1997 року, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла до вічности видатна довголітня пластова виховниця та громадська діячка, яка 50 років свого життя присвятила праці для українського шкільництва

**бл. п.
мґр
АНТОНІНА ГОРОХОВИЧ**

Складаємо щиру подяку українській громаді близького і дальшого віддалення за численну участь у похоронних обрядах і тризні.

Дякуємо за прощальні промови та спогади, передані на тризні близькими друзями.

Висловлюємо подяку Преосвященному Владиці Юрієві Каліщукові, настоятелеві катедрального храму св. Володимира Всечеснішому о. Б. Сенцьові, Всечесному о. Ф. Легенюкові та отцям Сотрудникам за похоронні відправи та проповіді.

Наша подяка катедральному хорові за спів під час похоронних відправ.

Щиро вдячні о. митратові Д. Панькову за служення Св. Літургії і Панахиди в сороковий день відходу бл. п. А. Горохович.

Дякуємо українському консулятові в Торонто, похоронному заведенню „Кардинал" та фірмі подорожів „Домар" за справне полагодження складних формальностей, пов'язаних із перевезенням домовини з покійною в Україну.

Дякуємо за квіти, пожертви в сумі 4,170 кан. дол. і 170 амер. дол. на освітній фонд сиріт Волині, який переводять в життя члени Товариства „Приятелі дітей".

Дякуємо авторам дописів про покійну та українській пресі за їх поміщення.

Безмежно вдячні пластовому куреневі сеньйорок „Ті, що греблі рвуть" за молитви та тризну в сороködення, за спогади Д. Даревич про покійну, а зокрема за зворушливу відеострічку з похоронів в Україні, яку висвітлив і пояснив Петро Баєр, який супроводжав покійну на Волинь, до рідного села Межиріччя, був учасником багатолюдного урочистого похорону.

Валике спасибі родинам Вжесневських і Баєрів за щире піклування і численні послуги, пов'язані з недугою і похоронами бл. п. Антоніни Горохович.

Хай добрий Господь винагородить усіх!

Племінники, їхні діти й внуки в Україні:
ВІОЛЕТА, ІВАН, МІРА, СВІТЛАНА, ЛЮДМИЛА, СЕРГІЙ, ВАЛЕНТИН, АРТЕМКО і БОГДАН
Друзі та знайомі в Канаді.

Вічна й славна пам'ять незабутній ТОНІ ГОРОХОВИЧ!

**В СЬОМУ СУМНУ і БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність 27-го червня 1990р. мого найдорожчого і ніколи незабутнього МУЖА**

**бл. п.
МИРОНА ВОЛОДИМИРА
ІВАСИКОВА**

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
29-го червня 1997 р.

в церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Маямі, Фла.

Про молитви за спокій душі покійного просить дружина — АННА

У невимовному смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в середу 28-го травня 1997 р. відійшла у вічність на 83-му році життя заосмотрена Найсвятішими Тайнами наша найдорожча і невіджалована
МАМА, СЕСТРА, БАБУНЯ

**бл. п.
ОЛІМПІЯ із СОЛОВІЇВ
ГАЙДУЧОК**

ПАРАСТАС в п'ятницю, 30-го травня 1997 р. о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні DINAN BRENNAN 1923 Spring Garden Ave., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу 31-го травня 1997 р. о год. 10:00 рано з української католицької церкви св. Миколая при Girard Ave., 24th. St., Philadelphia, а відтак на український цвинтар св. Марії, Fox Chase, Philadelphia, Pa.

Залишені у смутку:

син — БОРИС з дружиною СУЗАННОЮ
доньки — МАРІЯ КОЛИБАБЮК з мужем ЯРОСЛАВОМ
— АРЕТА МЕНОВ з мужем ФРАНКОМ
брат — АЛЕКСАНДЕР СОЛОВІЙ з дружиною ЗЕНЕЮ
сестри — МАРІЯ ЮРЕВИЧ з родиною
— ТЕРЕСА ЦАРИК з мужем ТЕОДОРОМ і родиною
внуки — МЕЛІССА, МАРКО, ДАНИЛО і АСЯ
сваха — АННА КОЛИБАБЮК з родиною
племінниці — ІРЕНА СОЛОВІЙ з родиною в Україні
— МАРІЯ ЯВОРСЬКА з родиною в Україні
родини — ДОМБЧЕВСЬКИХ,
— СКАСКОВИХ і
— ГАЙДУЧКІВ

ближча і дальша родина в Україні, ЗСА й Канаді.

Замість квітів просимо складати пожертви на виховання священиків в Україні.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — Польські „Соколи" — 5:2

Ці футбольні змагання за чемпіонат вищої „Еліт" дивізії „Ґарден Стейт Саккер Ліґ" мали відбутися в неділю, 18 травня ц.р. на площі Фарчерс Ґров в Юньйон, Н. Дж., одначе несподівані обставини змусили їх перенести на грище Гарвей в м. Керні. При цьому не можна не відзначити дійсно спортової постави цього польського клюбу, який, маючи нагоду виграти вокобером цю зустріч, добровільно погодився відбути її на своїй площі в м. Керні. За цей приятельський жест футболісти „Ч. Січі" „віддячилися" перемогою, яку вони здобули з цим сильним клюбом, високим вислідом 5:2. Очевидно, змагуни „Соколів", мали причину і нарікали по закінченні змагань на своїх провідників, що, на їх думку, так нерозважно погодилися на відбуття гри, замість взяти три точки вокобером. — Спорт є спорт, — відповів своїм підопічним їх президент, — треба було вам грати і виграти!

Виграти, як показав перебіг змагань, цим разом „Соколи" не були в силі. Вже в 3-ій хвилині „Ч. Січ" вела 1:0, що його бравурно здобув юнак Головінський з подачі Борецького. В дальшому ході зустрічі „січовики" в більшості володіли м'ячем, були мобільніші, а напад весь час проводив гарні, продумані акції в підворіття „Соколів". Суперники в свою чергу проводили швидкі контратаки, з одної з яких зуміли вирівняти рахунок 1:1. До перерви воротареві „Соколів" довелося ще трикратно витягати м'яча з сітки власних воріт, який влітав з ефектовних стрілів Борецького (двократно) і Мигала. Після відпочинку „січовики" далі тримали ініціятиву в грі, завдяки якій знову Борецький черговим гарним ґолем встановив свій черговий „Гет трик", піднісши вислід до 5:1.

Після цього ґоля наші футболісти дещо знизили темпо, неначе пригадали собі, що не випадає ще більше завстидати футболістів „Соколів", після вчиненої прихильности до них проводом цього польського клюбу. В кінцевих хвилинах господарі провели декілька змістовних контратак і остаточно встановили кінцевий вислід — 2:5.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Соколяк, Науменко, П. Паливода, Рондас, Лянґе-Вацлавський, Борецький, Мигало, Сергіїв, Головінський, Колодій, Панас, Райлі. Провідники М. Паливода, В. Боцвин-Головінська, тренер Володимир Ковальов.

УСВТ „Ч. Січ" (жінки) — „Крікет" Ґ-с. СК (жінки) — 6:0

Після закінчення ігор за чемпіонат вищої жіночої дивізії „Ґарден Стейт Саккер Ліґ" розпочалися ігри за Чашу Стейту. Наша дружина, здобувши звання віце-чемпіона в своїй дивізії, зустріла в першій рунді ігор за Чашу клюб „Крікет Ґ-с", якого розгромила високим „сухим" вислідом — 6:0.

Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули Кеслер — 2, Маркій — 2, Човлінська і Матиясіч.

(от)

УСК Ню Йорк — „Чілі" С.К. — 2:4

Були це останні футбольні змагання цьогорічного сезону за чемпіонат II-ої дивізії Космополітальної Саккер Ліґи, в яких наша перша дружина зазнала поразки з лідером першої підгрупи II-ої дивізії, клюбом „Чілі", вислідом — 2:4. До перерви вислід був 1:1, і в цьому часі наші футболісти були рівнорядними суперниками амбітних чілійців. На початку УСК провадив 1:0, що його з карного стрілу здобув Розарійо. Після перерви гра продовжувалася в швидкому темпі, яким особливо відзначалися чілійські футболісти. Винахідливішим виявився їх напад, який до закінчення зустрічі здобув три ґолі, і цим самим суперники вийшли переможцями вислідом 4:2.

Тепер наша дружина візьме участь в розгривках за Чашу Космополітальної ліґи, як теж в турнірах за „Кубок Великих Озер" в Дітройті, що його влаштовує УСВТ „Черник", і „Міжнародному" турнірі 5-го липня ц.р. на оселі „Верховина", господарем якого є УСВТ „Ч. Січ".

Резерва УСК перемогла резервистів „Чілі" вислідом 3:0, завдяки чому здобула чемпіонат резервної дивізії.

С.К.

Вістки з України. Збірна України в іграх за чемпіонат Европи у відбиванці. Україна — Мадярщина — 3:0 (15:3, 15:3, 15:8).

Цими змаганнями збірна України розпочала відбіркову серію ігор за вхід до фінального турніру, який відбудеться в Голяндії. В своїй групі збірна України змагатиметься з відбиванкарями Хорватії, Данії, Португалії, Мадярщини. В часі зустрічі в Будапешті мадярські відбиванкарі займали чолову позицію, маючи на своєму конті 10 точок. Збірна, що здобуде перше місце, автоматично ввійде до фінального турніру. Збірні підгруп, які займуть другі місця, матимуть ще можливість здобути місце у фінальному турнірі в зустрічах між собою. В складі збірної України виступають в більшості „леґіонери", тобто кращі українські відбиванкарі, що в сучасності виступають в різних клюбах Европи на контрактах: Дерев'янченко, Філіпов, Гатін, Шадчин, Попов, Гудима, Мушенко, Зайцев і Колесецький. Тренери — Борис Терещук і Леонід Лихно.

Наразі збірнаУкраїни відбула цю свою першу гру з двома точками і займає останє місце. Збірна Мадярщини досі відбула 6 змагань, інші по — 4 і 5 ігор.

Успішні виступи українських шахістів

Місяць квітень був успішним для українських шахістів, ґройсмайстрів, які були учасниками шахового фестивалю „Золота Клеопатра", що пройшов в столиці Єгипту Каїрі. В цьому шаховому фестивалі взяло участь 78 шахістів, які репрезентували Єгипет, Ливан, Німеччину, Сирію, Туніс, Мадярщину і Україну.

54 шахістів провели т. зв. „Оупен турнір", а також два ґройсмайстерські турніри по 12, в яких саме перемогли репрезентанти України — Ігор Новиков з Харкова і Григорій Тимошенко з Києва.

Незважаючи на сильні шахові кадри України, в шаховій федерації панує напруження, неполадки, фінансові труднощі. У висліді цього лиха шахова Україна втратила ряд першорядних шахістів, які не тільки виїхали з України, але і прийняли громадянства ряду країн Европи. Очевидно, в більшості це безхребетні вихованці колишньої совєтсько-російської системи, що дощенту зруйнувала їх почуття до своєї батьківщини. Йдеться про визначних шахістів, які не жили в злиднях та постійно заповнювали гаманці в різнородних турнірах, але все їм було замало. Тепер, заки вони в добрій формі, їх прийняли чужинці, але що станеться з ними в майбутньому? Інша річ, що вже найвищий час впорядкувати спортове господарство в Україні. Виглядає, в ряді федерацій існують ферменти (художній гімнастиці, ручному м'ячі, шахах і інших), які у великій мірі причинюються до втечі в світ найкращих спортових талантів. Дивно, що чомусь не наводить порядку Державний Комітет Спорту. Дійшло вже до того, що в цьому році шахова Федерація України не зорганізувала на час фінансових засобів для висилки на дружинові чемпіонати Европи своїм збірним, які в 1992 році здобули — жіноча золоті, а чоловіча срібні медалі.

Коли пишемо цю замітку, не маємо вісток, чи цьогорічний чемпіонат Европи пройшов з участю збірних України.

О. Твардовський